



เรารักคุณ รักชาติ  
หนังสือเล่มนี้ ใช้กระดาษรีไซเคิล

# มังกรน้อย แซ่เจิน

小龍

สองแสงตะวันฉาย

閃耀光芒



# มังกรน้อยแซ่เงิน

โดย : ส่องแสงตะวันฉาย

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ พ.ศ. 2537

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแถบบันทึกเสียง  
ดัดบัตินิทิต์ทัศน์หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ : 978-616-94189-4-8

พิมพ์ครั้งที่ 1 : เมษายน 2566

ข้อมูลทางบรรณานุกรมหอสมุดแห่งชาติ

ส่องแสงตะวันฉาย.

มังกรน้อยแซ่เงิน.--กรุงเทพฯ : สีน้ํา, 2565. 446 หน้า

1. นวนิยายไทย I. ชื่อเรื่อง. 895.913

ISBN 978-616-94189-4-8

พิมพ์ที่

บจก. กู๊ดเฮด พรินท์ติ้ง แอนด์ แพจเกจจิ้ง

6/1 ซอยเสรีไทย 58 แขวงมีนบุรี

เขตมีนบุรี กรุงเทพฯ 10510

จัดพิมพ์และ

สำนักพิมพ์สีน้ำ

จัดจำหน่ายโดย

594/212 ถนนกาญจนาภิเษก แขวงบางไผ่

เขตบางแค กทม.10160

watercolorpublishing@gmail.com

www.watercolorpublishing.com

ราคา 420 บาท

( เก้ากอดคุณ ❤️ ภัคชฌโลก หนังสือเล่มนี้ใช้กระดาษจากโรงงานปลอดสารพิษ )



## สำนักพิมพ์สีน้ำ

บรรณาธิการที่ปรึกษา

วิฑิต ไสยนิตย์

บรรณาธิการที่ปรึกษา

ก้องภพ ทองชัยไพโรจน์

บรรณาธิการสำนักพิมพ์

ธนพร ภูนวงค์

พิสูจน์อักษร

รัชยา ศรีศิลป์

จัดรูปเล่ม

หัสติน เวททำ

ออกแบบปก

อภิธาร เพ็ชรวัฒนา

# คำนำสำนักพิมพ์

สำหรับ นวนิยายเรื่อง **'มังกรน้อยแซ่เงิน'** ประพันธ์โดย **'ส่องแสง ตะวันฉาย'** ซึ่งมีผลงานที่ประจักษ์แก่สายตาผู้อ่านมาแล้วหลายเรื่อง ดังเช่น **ภูผาซ่อนเมฆ, หอมกรุ่นกลิ่นกาแฟนยอดดอย, เหลี่ยมกรกฎ, ราตรีสีอำพัน,** และเรื่องล่าสุด **'มังกรน้อยแซ่เงิน'**

สำหรับนวนิยายเรื่อง **'มังกรน้อยแซ่เงิน'** เป็นนวนิยายเกี่ยวกับ เด็กชายสองพี่น้อง อั้งเล้งและตงเพ็ง ที่ถูกส่งไปยัง ณ ดินแดนมังกร เพื่อให้ได้รับการศึกษา ทว่าสองพี่น้องต้องมาติดอยู่กับการทำสงคราม ท่ามกลาง การนองเลือด พวกเขาจะเอาตัวรอดในดินแดนมังกรนี้ได้อย่างไร และสองพี่น้องจะได้กลับบ้านสู่แผ่นดินสยามได้อีกหรือไม่ สิ่งสำคัญมากไปกว่านั้นอะไร ที่ทำให้ทั้งสองพี่น้องกลายมาเป็น **'มังกรน้อยแซ่เงิน'** คำตอบอยู่ในหน้าถัดไป เพื่อให้ท่านผู้อ่าน ได้พิสูจน์และสนุกสนานไปพร้อม ๆ กันกับ นักเขียนนามปากกา **ส่องแสงตะวันฉาย** ในนวนิยายเล่มนี้ ขอขอบคุณค่ะ

สำนักพิมพ์สีน้ำ

มีนาคม 2566

## คำนำนักเขียน

นวนิยายแต่ละเล่มของ ‘ส่องแสงตะวันฉาย’ ล้วนมาจาก ประสบการณ์ที่ได้พบเห็น ก่อให้เกิดแรงบันดาลใจและจินตนาการ ในการ ผูกพันและร้อยเรียงให้เกิดเรื่องราวต่าง ๆ ซึ่งแม้เรื่องราวแต่ละเรื่องล้วนแต่ เกิดในสถานที่ที่ต่างกัน ไม่ว่าจะเป็นเรื่อง ‘ภูผาซ่อนเมฆ’ ที่นำเรื่องของรัก สามเส้าที่รวมทั้งรักและแค้น ผสมผสานกับบรรยากาศของทิวทัศน์และไร่ สวน เรื่อง ‘หอมกรุ่นกลิ่นกาแฟบนยอดดอย’ เรื่องราวของผู้หมวดจันทร์ แสงที่มีภูมิลักษณ์กว่าห้ามรักใคร และเมื่อต้องแฝงตัวไปเป็นเจ้าของร้านกาแฟ บนยอดดอยสูง และต้องมาผูกพันและใกล้ชิดกับช่างภาพหนุ่มลูกครึ่ง ก่อให้เกิด กลิ่นอายที่หอมหวานและหอมกรุ่นของรสกาแฟ

หรือเรื่อง ‘เหลี่ยมกรกฎ’ กล่าวถึงการค้าพลอย ที่มีการหักหลังและ การใส่ร้ายป้ายสี ทำให้ความแค้นและความเข้าใจผิดที่ร้อยเอกคอดเนอร์หรือ สิงหนล ต้องกลับมาสะสางและค้นหาความจริง ต่อมาก็เรื่อง ‘ราตรีสีอำพัน’ ที่เกิดจากการนำเรื่องเล่าในตำนาน ณ นครเพตรา ที่สร้างปริศนาให้กับผู้ที่ ได้รับรู้โดยมีแพทย์หญิงชายไทย ‘ศรีตรา’ หรือหมอเตี๊ยะ กับท่านชายอะซันผู้ สง่างาม ที่จะมาช่วยกันไขปริศนาข้ามภพจากอดีตนับพันปี ว่าแท้จริงแล้ว พวกเขาทั้งสองคือใครกันแน่

สำหรับนิยายลำดับที่ 5 นี้คือเรื่อง ‘มังกรน้อยแซ่เงิน’  
สัจชาติญาณมนุษย์นับแต่เกิดคือการเอาตัวรอด อั้งเล้งและตงเฟ้งสองพี่น้อง  
ที่ถูกส่งไปเพื่อให้ได้รับการศึกษา ณ แผ่นดินมังกร แต่ต้องติดอยู่ที่ท่ามกลาง  
สงคราม สงคราม คราบเลือด น้ำตา และความอดอยากจะทำให้เด็กสองพี่น้อง  
นี้อยู่รอดอย่างไร การได้กลับคืนสู่อ้อมแขนพ่อแม่ที่แผ่นดินสยาม การต้อง  
นับหนึ่งใหม่ด้วยหยาดเหงื่อ ความอดทน สุขทุกข์ ในเวลาที่ผันผ่านไม่ง่าย  
เลย จากความยากลำบากจนผงาดขึ้นเป็นมังกร...“มังกรน้อยแซ่เงิน”

บทประพันธ์ถูกร้อยเรียงจากก้นบึ้งแห่งหัวใจ ด้วยหวังว่าอักษรที่ถัก  
ทอออกมาจะนำท่านไปสู่ความสุขใจที่ได้อ่านสุดท้ายนี้ขอขอบคุณทุกท่านที่  
มีส่วนเป็นทั้งกำลังใจและพลังให้ สองแสงตะวันฉาย

สองแสงตะวันฉาย

ธันวาคม 2565

# สารบัญ

1	พลัดพราก	11
2	สงครามและความอยู่รอด	19
3	ค่ายทหารญี่ปุ่น	25
4	บุญวาสนานำมาพบเจอ	34
5	แยกแยะดี/ชั่ว	40
6	บุญรักษา	46
7	เจ้าปัญญา	52
8	จากเมล็ดข้าวโพดเป็นไร่ข้าวโพดมากมาย	58
9	สั่งสอนและสั่งสม	65
10	เติบโต เข้มแข็ง	72
11	ถ่านเนื้อดีหรือเพียงขี้เถ้า	78
12	ไขว่คว้า ฝึกฝน	83
13	วิทยายุทธ์	89
14	สงครามและความตาย	95
15	เคียดขี้าง	102
16	ยาปลิดวิญญาณ	108
17	น้ำมิตร	114
18	เสปียง	120
19	มนุษย์เอย	126
20	มีอาจทอดทิ้ง	132
21	เส้นทางยาวไกล	138
22	ลำบากเพียงใดต้องไปให้ถึงฝั่งปากฟ้า	144
23	ทะเลกว้างจรดขอบฟ้า	152
24	ดิ้นรนให้พ้นความอดอยาก	159
25	โบยบินสู่แผ่นดินสยาม	165

26	อดทนและก้าวต่อไป	172
27	เรามีกันและกัน	180
28	ความหวังและการรอคอย	187
29	วันคอย	193
30	เริ่มต้นใหม่กับสายใยที่ผูกพัน	201
31	ฝูงนกในรวงรังแล้วจึงจำจาก	208
32	สู้อ้อมกอด	216
33	เส้นทาง	223
34	กลับสู่อ้อมใจ	234
35	พอเพียงและความสุข	238
36	กลับมาอยู่ร่วมเรียงเคียงกัน	245
37	เริ่มต้นใหม่ที่ปลายภูฟ้า	253
38	ฝูงนกโบยบินถิ่นเหนือ	261
39	ฝึกฝน เก็บเกี่ยว	268
40	ก้าวย่าง พึ่งพา	274
41	โชคชะตา	279
42	เหตุเกิด	288
43	ชีวิต	296
44	วิถีชีวิต วาสนา	303
45	โชคมี	316
46	ตะวันคู่จันทร์	323
47	มังกรผงาดฟ้า	327
48	ก้าวย่างเคียงไป	334
49	รางวัลชีวิต	340
50	ขุดหาขุมทรัพย์	346
51	ความสุขในยามนี้	352
52	รังนกอบอุ้ม ไม่เดียวดาย	357
53	แสงสีในอวกมุนหนึ่งของโลก	363
54	ยามมังกรมีพยุภคณ์ผาดโผนอยู่เคียงข้างอวกมุนหนึ่งของโลก	368



55	รังใหญ่ของนกหลายตัว	373
56	คืนถิ่นแผ่นดินมังกร	378
57	ความทรงจำ	384
58	ครอบครัวเป็นสุขจึงสุขใจ	389
59	ทุกคนคือครอบครัว	394
60	อ้อมกอดแห่งรัก ตราบเท่านาน	401
61	เริ่มต้นปีใหม่เงินด้วยบุญ	407
62	เมื่อยามนั้นและในวันนี้	412
63	ความจริงบนโลกใบนี้	420
64	จำจาก เหลือไว้คือความดี	426
65	ตำนานเสือผืนหมอนใบ	433
66	สานสัมพันธ์	440



# 1

## พลัดพราก

-หวอ...หวอออออ- เสียงไซเรนดังขึ้นเป็นระยะ พร้อมความโกลาหลเกิดขึ้นทั่วเมือง ร้านค้าเริ่มปิด ผู้คนลนลานเข้าบ้าน ลีเอ็งมองรอบ ๆ ท่าเรือข้าวเถาแทบไม่เชื่อสายตา เมื่อวันที่พาลูกชายสองคนมาส่งเพื่อจะได้เรียนหนังสือ ทุกอย่างที่นี่ยังคงสงบไม่มีสิ่งใดผิดปกติ

“อาเฮีย...ข้าจะไปรับลูกกลับเมืองไทยก่อน ท่าทางไม่ดีเลยชาวญี่ปุ่นจะบุกคงเป็นจริงแน่”

“ไวใจเฮียนะเรื่องคงสงบในเร็ววัน หมู่บ้านที่เราอยู่ก็เล็กมาก หากเกิดอะไรน่าจะเป็นที่เมืองใหญ่มากกว่า” เสียงหนักแน่นของซี้กุ...พี่ชายคนที่สี่ของลีเอ็งเอ่ยขึ้น

“เฮียรักเจ้ามากนะลีเอ็ง ยิ่งเป็นหลานยิ่งรักมากกว่า เฮียรับปากจะดูแลหลานทั้งสองคนอย่างดีที่สุด”

“แต่อาเฮียลูกทั้งสองของข้ายังเด็กนัก ข้าเป็นห่วงใจแทบขาด” เสียงหายไปในลำคอ พร้อมน้ำตาที่หลังรินลงมานองหน้าสวยของนาง

แม้นางรู้ว่าอาเฮียคนนี้ไม่ผิดคำพูด และเคยดูแลนางมาอย่างดีตั้งแต่สิ้นอาเตี้ยและอาหะมะ (แม่ของลีเอ็ง)...จิ้นรุ่นเก่าจะเรียกหมาว่าอาหะมะในความหมายเดียวกัน

“ไปเถอะไปขึ้นเรือ เรือจะออกจากท่าแล้ว ทางนี้เฮียจะดูแลส่งข่าวคราวไปให้เรื่อย ๆ นะ” ดวงตาแดง น้ำตาคลอด้วยเข้าใจและสงสารน้องสาว

## สองแสบตะวันฉาย

ซีกู...ชายร่างสูงผอม ใบหน้ายาว คิ้วเข้ม จมูกโด่ง ใบหน้าบางส่วนละม้าย  
น้องสาว ลีเอ็งเป็นบุตรสาวคนเดียวของคหบดีมีฐานะและมีพี่ชายสี่คน แต่หลังจาก  
พ่อแม่ตาย พี่น้องก็แย่งชิงสมบัติกัน มีซีกูคนเดียวที่ไม่ขอเข้าไปวุ่นวายด้วย ส่วน  
ลีเอ็งแต่งงานหอบเสื้อผืนหมอนใบและมาอยู่เมืองไทย

ลีเอ็งหากินแสนยากลำบาก สู้เก็บเงินพอจะส่งเสียให้บุตรชายได้กลับมา  
เล่าเรียนภาษาจีนที่แผ่นดินมังกร แต่อนิจจา อะไรจะเกิดกับเด็กชายตัวน้อยทั้งสอง  
สุดหยิ่งรู้ ผู้พี่โถมมือจนเรือลัดหายไปในทะเล

\*\*\*

ลีเอ็งมองท่าเรือชั่วเถาเลือนลับสลายตาเช่นกัน นางทรุดตัวลงอย่าง  
อ่อนแรง...หัวใจสลาย วางหม้อผ้าลงข้างกายเช็ดน้ำตาที่ไหลลงมาไม่หยุดง่าย ๆ เลย  
“โอ้! สวรรค์ บึงเถากง ตัวเหล่าเอี้ยะ เทพทั้งหลายช่วยปกปักรักษา  
บุตรชายทั้งสองของข้าด้วย” สายตามองผืนฟ้าตั้งคำอ้อนวอน ก่อนจะก้มตัวกราบ  
ลงที่พื้นเรือ

\*\*\*

ซีกูกลับถึงบ้าน...

“หลานทั้งสองได้กินอะไรหรือยังกิมฮวย” เขาถามภรรยาร่างท้วมขาว  
ใบหน้ากลม มุ่นผมไว้ทำยทอยเสียบด้วยปิ่นไม้

“กินแล้วเฮีย...โน่นนอนหลับอยู่ในห้องเล็ก คงหนี้อยจากการเดินทางมั่ง  
นะ”

ผู้เป็นลุงเปิดผ้า幔เข้ามาดูหลานสองคน พร้อมเสียดอกใจ

“ภายหน้าจะเกิดสิ่งใดมิรู้ได้...แม้ยากเย็นเพียงใดข้าจะดูแลเจ้าทั้งสองเช่น  
ที่รับปากไว้อย่าได้หวงเลย” เขามองดูเด็กสองคนที่นอนบนฟูกบางด้วยแววตาสด

หลานคนโต...ตงเพ็งผิวเข้ม โบหน้ากลม ตัวเริ่มสูงอายุเข้าเจ็ดขวบแล้ว ส่วนอั้งเล้ง...คนเล็กเพ็งสี่ขวบ ผิวขาวละเอียดตั้งหิมะ ดวงตาที่ปิดสนิทแลเห็นคิ้วเข้ม ขนตายาว โบหน้ากลมเชกเช่นเด็กน้อย ริมฝีปากอิมได้รูปสวย

“เจ้าช่างเหมือนลีเอ็งนั้ก” เขายังจำแววตาเป็นประกายกล้าของอั้งเล้งได้ เมื่อครั้งแรกที่ได้เจอกัน

“กิมฮวย เฮียไปส่งลีเอ็งที่ท่าเรือที่นั่นเปิดไซเรนผู้คนวุ่นวายไปหมด บ้านเรือนบางส่วนเริ่มทาสีดำเพื่อพรางตาบ้างแล้ว ท่าจะเป็นจริงตามที่ได้ยินจากวิทยุว่าญี่ปุ่นจะบุกมา เจ้าเตรียมตุ่นข้าวของเสเปียงไว้เนิ่น ๆ อีกหน่อยลำบากแน่”

“พอรู้มาบ้างแล้ว ยังจะรับเจ้าเด็กสองคนนั้นมาไว้อีก” นางพูดเสียงสะบัด

“เจ้าปิดปากเลย ที่น้องสาวข้าเอาข้าวของเงินทองมากมายมาให้เจ้า เจ้ารีบรับจนตัวลั่น” เสียงเข้มหัวนบอกให้นางรู้ว่าผู้เอ่ยไม่พอใจ

ตอนที่ผู้แต่งกิมฮวยเข้ามาเป็นภรรยา ก็เพราะผู้ใหญ่ นางพอใช้ได้ แต่เรื่องเงินทองกับความโลภของนางดูจะบดบังส่วนดีไปจนหมด...เสียงถอนใจ มีลูกกันตั้งสี่คนแล้วจะทำเช่นใดได้

วิทยุเก่า...แต่มองดูรูปทรงสวยงาม เป็นสิ่งเดียวที่ซื้อข้อมาจากพี่ ๆ ก่อนที่จะแยกไปมีครอบครัว ภายหลังจากความโลภของบรรดาสะใภ้ทั้งหลายสร้างความวุ่นวายไปหมด

วิทยุเก่าจึงเป็นสิ่งเดียวที่ทำให้เขายังจดจำความหลังที่ดีและสงบสุขได้ เมื่อครั้งบิดามารดาและลูกอยู่พร้อมหน้ากันอย่างมีความสุข...กลางลานบ้านหลังใหญ่ เป็นที่จิบน้ำชาและฟังข่าวสารบ้านเมืองร่วมกันของครอบครัว

การปกครองที่ล้มเหลวของซูซีไทเฮา มาซ้ำเติมประชาชนให้กลับย่ำแย่ลงไปอีก ทุกอย่างเปลี่ยนจากหน้ามือขั้วพริบตากลายเป็นหลังเท้า แผ่นดินมังกรไร้ความสงบ ต่อมาภายหลังกำลังร้อนระอุด้วยกองทัพอาทิตยอยู่ท้ายของจักรพรรดิญี่ปุ่น

## สองแสบตะวันฉาย

ชื่อกำลังคิดเรื่องราวต่าง ๆ อยู่กลางลานบ้านหลังเล็กที่เงียบสงบ บ้านหลังน้อยล้อมรอบด้วยกำแพงปูนและห้องหับ ตะเกียงน้ำมันดวงเล็กถูกจุดไว้พอให้เห็นทาง ข่าวจบแล้วก็มีหอยพาลูกเข้านอน สรรพสิ่งเงียบงัน ชีวิตห้อมล้อมไปด้วยข่าวร้ายและความเจ็บปวด

ผู้เป็นลุงย้อนคิดถึงครั้งที่อาเตี้ยและอาแหะยังอยู่ ผู้คนเจอกับความวุ่นวาย เพราะการผลัดเปลี่ยนทางการเมือง แต่ในหมู่บ้านเล็กยังคงสงบสุข ลีเอ็งมีสาวใช้ดูแล บ้านช่องใหญ่โต ชื่อกำลังได้เรียนเขียนอ่าน และทุกคืนเขาจะคอยสอนน้องสาวคนเดียวให้รู้จักหนังสือด้วย

จากนั้นพอสิ้นร่มโพธิ์ร่มไทร สมบัติก็ถูกแย่งชิงโดยพี่น้องมีเหล่าสะเฒ่าคอยยุแยง บ้านหลังใหญ่ถูกยึด แผ่นดินมังกรวุ่นวาย ผู้คนแตกสามัคคี กบฏเกิดขึ้นมากมาย ความยากจน ความอดอยากและสงครามที่ก่อตัวขึ้นทำให้ผู้คนล้มตายเป็นทั่ว

\*\*\*

กลางลานบ้านในอีกค่ำคืนหนึ่ง...ตงเฟิงเข้านอนหลังจบข่าวเหลือเพียงชื่อกับอั้งไฉ่

"เฮ้อ!"

"ท่านลุงไม่สบายใจหรือครับ" เสียงใสดวงตาโตจ้องมองด้วยแววกังวล คำพูดและที่ท่าเก็นเด็กอายุสี่ขวบ เขาโอบเด็กน้อยเข้ามาในอ้อมแขน

"ไม่หรอก ไม่มีอะไรอย่าห่วงเลย" น้ำเสียงอ่อนลงอย่างปลดปล่อย แววตาเด็กน้อยแว้งคว้างและว้าเหว่

"กอดช้านาน ๆ นะ ข้าคิดถึงอาแหะกับอาเตี้ย" เขากอดกระชับ หลานชายไว้กับอก หลานเด็กเกินไปที่จะผลัดที่ผลัดทางมาอยู่ที่นี้กับพี่ชายซึ่งก็ยังไม่

เด็กด้วยกันทั้งคู่ วงแขนกระชับเข้ามาแล้วโยกตัวจนเด็กน้อยหลับไปพร้อมครวบน้ำตา

\*\*\*

เวลาผ่านไป...สองพี่น้องยังไม่ได้ไปเรียนหนังสือดังที่อาหมาะตั้งใจ การขาดแคลน อดอยาก ความวุ่นวายกระจายตัวไปทุกมณฑล

ซึ่งก็เอาลูกและหลานมาหัดเรียน เขียน อ่านที่ห้องโถงเล็กแทน เสื้อผ้าที่ทั้งคู่เอามาจากเมืองไทยเริ่มหมอง ไม่มีสบู่ให้ใช้ซัก กิมฮวยปฏิเสธที่จะดูแลหลาน

“โตแล้วรู้จักทำเอง ข้าไม่ว่างหรอกเฮีย”

สุดท้ายซึ่งก็จึงพาหลานมาที่ลำธาร “ทำอย่างนั้นะเอาเสื้อผ้าลุยไปมาในน้ำก่อนนำมาทูปด้วยท่อนไม้ให้อาแห้งทำ ส่วนเจ้าช่วยบิดผ้าอยู่ห่าง ๆ เพราะยังว่ายน้ำไม่เป็น แล้วข้าจะหัดให้เจ้าว่ายน้ำที่หลังนะ” สายตามองสบ แววดตาขอบคุณและพยักหน้ารับคำ

นับวันอาหารการกินเริ่มน้อยลง

“เจ้าทั้งสองไหนหม” ซึ่งก็ถามอย่างห่วงใย เห็นเต็มตาว่ากิมฮวยตกให้ลูกกินจนอิมที่เหลื่อจึงมาถึงเด็กน้อย

“ท่านไม่ต้องห่วงหรอก เราสองคนกินแค่นี้ก็ดีแล้ว และพากันไปกินน้ำต่อจนเต็มท้องก็อิมเอง”

“ใช่ครับ เราเข้านอนเลย หลับแล้วไม่หิวหรอกนะเฮีย”

ซึ่งก็สีหน้าสลด หันหน้าไปทางอื่น น้ำตาเอ่อเต็มสองตาด้วยความสงสารหลาน เขาพยักหน้า มั่นอดอันในอกจนไม่สามารถเอ่ยสิ่งใดได้ก่อนเดินผละไป

เสเปียงเริ่มน้อยลง เงินที่ลีเอ็งให้ไว้หมด เงินที่ส่งมาใหม่กว่าจะถึงมือก็เหลือไม่มากเพราะถูกเบียดเบียนจากเครือข่ายติมาตลอดเส้นทาง

## สองแสบตะวันฉาย

พี่ชายส่งข่าวให้ลิเอ็ง...น้องสาวที่เมืองไทยเป็นระยะตามสัญญา บอกเล่าแต่เรื่องที่ไม่ทำให้นางหนักใจ...หากนางรู้ว่าลูกทั้งสองต้องอดอยาก เงินที่ส่งมาไม่ได้รับเต็มมืออย่างนี้นางต้องหัวใจสลายแน่

แล้วฝันร้ายของชู่กู่ก็เป็นจริง เมื่อทหารญี่ปุ่นรุกคืบมาตั้งค่ายอยู่ไม่ไกลจากวัดจิ้นในหมู่บ้าน ชาวที่รู้มาคือทหารส่วนใหญ่ออกระรานหีบฉวยข้าวของและอาหารจากชาวบ้านด้วย บ้านหลังเล็กซ่อนอาหารไว้ห้องใต้ดิน อาหารที่เหลือไม่มากเลย

“เราต้องช่วยตัวเองให้มากแล้ว ชู่กู่ทำงานหนัก อากิมก็มสวย...บ๊ายบ๊ายก็ไร้น้ำใจ เราสองพี่น้องอดมื้อกินมื้อ เสียว่าเราหาจังหวะไปช่วยเขาทำงานในค่ายทหารไหม เสียเห็นมีเด็กบางคนเข้าไปช่วยยกนั้นยกนี้ในค่ายบ้างแล้ว พวกญี่ปุ่นจะใช้เด็กน้อยเพราะเขากลัวว่าจะมีไส้ศึกมั่ง” ผู้น้องมองหน้าพี่ชาย ตั้งใจฟังและพยักหน้า

“เจ้าเป็นคนฉลาดด้วย เราเข้าไปหัดฟังและจำภาษาเขา เจ้าได้นิดเสียได้หน่อยอีกไม่นานก็พูดได้ เสียว่าเราจะไ้งานทำแน่” แววดาเด็กน้อยสองประกายวาววับอย่างมีความหวัง

“ดี ๆ อย่างน้อยถ้าไม่ได้เศษเงิน เราได้เศษอาหารบ้างยังพออิมไม่อดตาย ต่อนี้ไปข้าจะเข้มแข็ง ข้าจะไม่ร้องไห้แล้ว” เสียงซิงซัง แต่นั่นแหละเด็กเคย...หางเสียงยังสั้นรัว

‘เก็บความทุกข์ไว้ เราพี่น้องจะต้องไม่ตายเหมือนหมา เราจะทนอยู่จนอาหะมะมารับกลับ’ อั้งเล็งคิด เขาเงยหน้ามองท้องฟ้าที่มีแสงดาวระยับเดือนเพ็ญกระจ่างตา...อาหะมะคงมองหาเราบนผืนฟ้าเช่นกัน เสียงพูดคุยเบา ๆ หาได้รอดหูชู่กู่ไม่ หัวใจเจ็บปวดกับคำพูดเด็กน้อย



“เช่นนี้ข้าจะทำอย่างไรนะ กิมฮวย...นางก็แสนใจร้าย น้ำใจสักนิดก็หาไม่มี เอาเถอะข้าจะทำให้ดีที่สุดข้าสัญญา”

\*\*\*

ค่ายทหารญี่ปุ่น...พลโททาคายามาแลเห็นเด็กน้อยสองคนมาเมียงมองได้สองวันแล้ว เด็กผู้น้อง ดวงตาคมโตมีแววกล้า ไม่เคยหลบสายตาใคร คิ้วเข้ม ผิวขาวละเอียด ใส่เสื้อผ้าเก่า ๆ อายุน่าจะเท่าลูกสาวเขาเมื่อครั้งจากมาถึงหนึ่งปี การสู้รบไม่เลิกวามีเพียงจดหมายที่सानาโกะ..ภรรยาส่งมาเสมอ พร้อมรูปลูกสาวที่โตขึ้น

ระหว่างเดินตรวจดูค่ายโดยรอบ การฝึกการประจำการและทุกอย่างเรียบร้อยแล้ว ท่าเลที่ตั้งซึ่งไม่ห่างจากท่าเรือซัวเถาเป็นชัยภูมิที่ถูกเลือก

เขาเดินผ่านเด็กน้อยไป ฝึเท้าที่ย่ำผ่านฝุ่นสีน้ำตาลแดงกับห้วงแห่งความคิดเมื่อครั้งก่อน

“ทาคายามา ไม่เหมาะจะเป็นทหารหอกพ่อ ให้เขาเรียนในทางที่เขาชอบ ไม่ดีหรือ” เสียงท่านแม่เอ่ยขึ้น

“ไม่ได้ ครอบครัวเราเป็นทหารกล้า ถ้ามันฉลาดกลัวก็ให้มันไปใส่ชุดกิโมโนสิ” เสียงเข้มทำให้สุดท่ายทาคายามาต้องเดินตามเส้นทางทหารที่พ่อขีดให้

“ข้าต้องเข้มแข็ง ไม่สงสารและเมตตา มิเช่นนั้นเราจะเป็นผู้พ่ายแพ้” เขาพร่ำบอกตนเองทุกครั้งที่เห็นความยากจน ความอดอยาก และข่าวการรุกรานช่วงชิงข้าวของเสบียงจากผู้คนด้วยสายตาว่างเปล่า

แต่เจ็บลึก

ทุกคนมีความเป็นคนเท่ากัน แต่สงครามที่นำมาซึ่งสิ่งเลวร้ายและความเกลียดชัง...ไอ้สวรรค์!

พี่น้องทั้งสองยังยืนเกาะเสารั้วลวดหนามอยู่ที่เดิม ตงฟังเอ่ยทักทายเมื่อท่านนายพลเดินกลับมา “โอเงงกิเดสก็ะ...สบายดีหรือครับท่าน”

## สองแสบตะวันฉาย

“อ้อ! สบายดี” เขาโยนถุงใส่หมันโถวที่ทหารกินเหลือในถุงผ้าเก่าให้เด็กน้อยรับไว้แววดตาเหมือนได้ของมีค่า อึ้งเล็งทรวดตัวลงคำนับกับพื้น

“อาริกาโตะ ๆ” เสียงเล็กใสและแววดตาที่มองมาอย่างขอบคุณ ทำให้นายพลมินหน้าและเดินจากไป ความขัดแย้งระหว่างหน้าที่กับความรู้สึกก่อตัวอย่างรุนแรงในใจ ตะวันลดตัวลงตะแแนวเขา ทอดแสงเงาเหนือทิวสนงามที่อยู่ห่างออกไป

“นั่งลงก่อน เข้า! กินหมันโถวซะ ถ้าเข้าบ้าน อากิมก็มึนสวดยจะเอาไปหมดแน่ จำได้ไหมที่เราได้หัวเผือกมา นางแย่งไปจากมือเอาไปต้มกินกันเฉยเลยนะ อึ้งเล็ง” น้องชายพยักหน้าดวงตาดูวาวอย่างน่ากลัว

หมันโถวเศษเล็กเศษน้อยเต็มถุงผ้าไปย้อมแบ่งกันกินจนหมด ตงเพิ่งจูงมือน้องชายมาที่ลำธาร

“มากินน้ำเยอะ ๆ อิ่มแล้วจะได้ลี้มึนหว”

**พลัดที่นา คาที่อยู่ มิรู้ได้**

**ว่าวันใด จะได้เห็น ตะวันฉาย**

**น้องกอดพี่ พี่กอดน้อง ช่วยผ่อนคลาย**

**ใจสลาย ต้องยืนอยู่ สู้ต่อไป**

## 2

### สงครามและความอยู่รอด

**สองพี่น้องใช้ความพยายามมาตลอด** ว่าจะมาทำโน่นทำนี่ให้ แม้ไม่ได้อะไรตอบแทนจากค่ายทหาร จนพลโททาคายามาใจอ่อนให้ไปทำงานในครัวกับฮารุซัง...พ่อครัวร่างใหญ่ ตัวเตี้ย ใบหน้ากลม ตาหยี ผิวขาวละเอียด ใบหน้าสงบเหมือนไม่สนใจสิ่งใดในโลกนอกจากอาหาร ฮารุซังผู้มีใบหน้าที่เกลี้ยและธรรมดาหาความหล่อไม่ได้เมื่อเทียบกับพลโททาคายามา

“เอาไอ้สองพี่น้องไว้ใช้นะฮารุซัง มันขอแลกกับเศษอาหารเท่านั้น เจ้าคนที่ซื้อตงเพ็ง...ปีนี้นมันเข้าสิบชวบ ส่วนน้องเล็กซื้ออั้งเล้งปีนี้ย่างเจ็ดชวบ”

“ข้าสองคนฝากตัวด้วยครับท่านฮารุซัง” ทั้งคู่โค้งตัวคำนับแบบญี่ปุ่นจนศีรษะต่ำ พลโททาคายามาผลละจากไป

ฮารุซังมองเจ้าเด็กน้อยสองคนพลันคิด...มันจะทนเท่าไรกัน มีเด็กมาช่วยหลายคนแล้วก็เผ่นหาย ตาเรียวเล็กของเขามองเด็กอย่างขังใจ อั้งเล้งมองสบตาดวงตาเด็กน้อยสองประกายกล้าอย่างไม่เกรงกลัว

“ท่านฮารุซังกรุณาสอนเราสองคนด้วย เราทำได้ทุกอย่าง เพียงแค่ได้เศษอาหารที่เหลือบ้างก็พอ”

ตงเพ็งเอ่ย ทั้งคู่เฝ้าจำภาษาญี่ปุ่นมาได้พอสมควรแล้ว แม้บางเสียงออกมาไม่ชัดนัก

## สองแสบตะวันฉาย

“ได้ แต่ข้าไม่ชอบสอนใครซ้ำซาก ครั้งเดียวหากทำไม่ได้ข้าก็ไม่เอาแล้ว”  
เสียงดังของพ่อครัวหมายความว่าเช่นนั้นแท้จริง

“ครับท่าน”

“เจ้าเป็นน้องชื่่อั้งเลี้ยงหรือ”

“ใช่” เสียงตอบไม่กังวานใสเหมือนเด็กน้อยอีกแล้วแต่หนักแน่น **ความโหดร้ายที่เกิดทุกวัน** เสียงระเบิด แม่ห่างออกไปทางท่าเรือชั่วเถายังได้ยินมาถึงหมู่บ้านเล็ก คนชรา เด็กที่อดตายตามถนนและคราบน้ำตา... ไร้เสียงหัวเราะ มีแต่เสียงร่ำไห้และความเจ็บงัน สิ่งเหล่านี้หล่อหลอมจิตใจอั้งเลี้ยงและตงเพ็งให้แกร่งขึ้นเกินวัย

“ไปโน้นล้างถาดหลุมกองใหญ่ ถ้าจะเอาเศษอาหารก็เอาไป...นี่ถุงผ้า ข้าให้เอาไว้ใส่เศษอาหาร ล้างแล้วเช็ดขึ้นชั้นให้เรียบร้อย” อั้งเลี้ยงเดินไปนั่งลงบนเก้าอี้ไม้ตัวเล็กและลงมือทำงาน ตงเพ็งเดินตามมาช่วยล้างผัก หั่นใส่กระดังไม้ไผ่สามฝั่งไว้

“เจ้าคนโตมาทางนี้...เห็นผ้าข้างกระทะใหม่ ใช้จับฝาโอ่งที่ครอบกระทะใบบัว มันร้อนแล้วยกขึ้นพาดบนโอ่ง” เขาสอน ใช้มือหยิบข้าวร้อนในกระทะมากินดู ตงเพ็งทำตาม

“เป็นไง...ยังแข็งเป็นไตกรุบ ๆ อยู่ข้างใน ต้องราไฟลง ตอนนี่เจ้าคนข้าว ใช้ไม้พายกลับจากล่างขึ้นบนให้มันระอุจนทั่ว ปิดฝาแล้วรอ” เขาเอ่ยอย่างไม่มีทางเสียงพร้อมยื่นไม้พายให้

ตงเพ็งตักข้าวเข้ามาเกลี่ยบนถ่านที่ลุกแดงให้เบาลง หลังคนข้าวจนทั่วเอาฝาโอ่งครอบกระทะใบบัว

“และนี่เจ้าล้างและชวยไชเท้าตามนี้ เจ้าทำเสร็จ ข้าวก็สุกพอดี”

“ครับท่าน”

อึ้งเล้งได้เศษข้าวถุงย่อม เขาเทศษหุมและผักที่เหลือลงบนถาด ๆ หนึ่ง  
ลงมือล้างจนถาดหมดกอง เก็บเศษอาหารใส่ถุง เก็บเซ็ดถาดจนสะอาด เรียงไว้บน  
ชั้นไม้

พ่อครัวมีสีหน้าพอใจ เด็กทั้งสองเหวี่ยงท่อมตัว ก้มหน้าทำงานอย่างตั้งใจ  
ฮารุซังเดินตรวจงาน เปิดฝาข้าวหีบใส่ปาก ข้าวสุกบานได้ที่พอดี

“หีหี ดี...แก่งที่เดียว นี่ถ้าเจ้าทำมันใหม่ล่ะก็”

“ทำไม...ท่านจะเขียนพื้ข้าดั่งที่ท่านทำกับเด็กอื่นหรือ” ดวงตาคมโต จ้อง  
มองฮารุซังอย่างไม่เกรงกลัว เด็กน้อยโกรธเมื่อนึกถึงเด็กที่โดนเขียนในครั้งหนึ่งที่  
ผ่านมาเห็น

“พวกเราคนจีนทั้งนั้น พวกเจ้าเป็นใครเข้ามาถูกรานแผ่นดินพ่อแม่ข้า”  
ตงพังตจใจดิ่งน้องชายออกห่าง

“ข้าเขียนดีมันเพราะมันซีเกียจและซีขโมย ดีเท่าไรแล้วที่ข้าไม่ตัดมือมัน”

ฮารุซังเดินรีเข้าหาเด็กน้อย “ปากดีนักไ้เด็กน้อย” มือขวายกขึ้นหมาย  
ฟาดลงบนหน้า ตงพังสูงเกือบเท่าฮารุซังซึ่งเป็นผู้ใหญ่ตัวเตี้ย ผู้พี่คว่ำมือไว้

“ท่านครึบน้องข้ายังไม่รู้อะไรควรมิควรร อย่าถือโทษเลยครึบท่าน”

เสียงผีเท้าย่างตรงมาหยุดที่เต็นท์ทำอาหารได้ครู่หนึ่งแล้ว เขาเห็นและได้  
ยินวาจาอึ้งเล้งชัดเจน

“มันคงไม่กลัวตายหรืออยากตายนะ ปากคอไม่เกรงผู้ใดเลย แววมันดั่ง  
พยัคฆ์...หีหี เจ้ากล้าหาญนัก ถ้าไม่ตายซะก่อนเติบโตใหญ่คงได้ดี” ทาคายามาคิด  
พลางกระแอมเสียง

“ฮารุซัง”

“ครึบท่าน” เขาลดมือลง

## สองแสบตะวันฉาย

“ไอ้มังกรน้อยตัวนี้มันปากกล้ากับทุกคนอย่าใส่ใจมันเลย งานเป็นอย่างไรบ้าง” ถึงจะโมโหแต่ฮารุซังเป็นคนตรง

“ใช้ได้ทั้งสองคนครับท่าน” เขาโค้งตัวลงทำความเคารพท่านนายพล

“เจ้าสองคนเอาهابไปหาน้ำมาใส่ให้เต็มทุกโถงแล้วกลับได้”

“ครับ” พี่ชายลากมือน้องชายมา ส่งไม้คานให้ ปลายไม้สองข้างห้อยถังน้ำ แล้วพากันตรงไปที่ลำธาร

“เจ้าสองปากสงบคำบ้าง จะพูดอะไรหากทำให้ต้องเจ็บตัวอย่าพูดดีกว่า” เขายกหน้ารับแต่แววตาไม่เกรงใครยังลุกวาว

\*\*\*

“เป็นไงไอ้สองพี่น้องพอไหวไหม” ทาคายาม่าเอ่ยถามต่อหลังจากสองพี่น้องออกไปที่ลำธาร

“ข้าเห็นตั้งแต่ไอ้ตัวน้อยสี่ขวบแล้ว ทั้งคู่อาศัยอยู่กับลุงและป้าสะใภ้ พ่อแม่มันส่งมาเรียนหนังสือก็มาติดสงคราม อยากรู้ก็เห็นใจเออะอย่าถือโทษเลยนะ”

ใบหน้าฮารุซังเปลี่ยนไป แววตาทมองสองประกายขึ้นชั่วคราวด้วยสงคราม มีแต่แพ้ชนะ ความสงสารเป็นเรื่องที่ไม่ควรคิด

“ที่ห้องทำงาน ข้าเคยลองวางนาฬิกาไว้ กลับมาถึงเด็กสองคนนั้นยังอยู่ เขาว่าเป็นห้วงนาฬิกาจะหายเลยนั่งเฝ้าให้และอีกหลายครั้งที่ลองใจเด็กดู มันสองคนใช้ได้เลย เอาไว้ช่วยผ่อนแรงดีแล้วนะ”

“ครับ”

สองพี่น้องหาน้ำหลายรอบกว่าจะเต็มทุกโถง เหนือออกจนตัวเหม็น ผมเริ่มยาวรุงรังผูกไว้ด้วยเชือกป่านแห้ง เสื้อผ้าแต่ละชุดที่อาเหมะให้มาเริ่มเก่าและเล็กแต่ทั้งคู่ยังคงใช้มันได้ ซากางเกงลอยขึ้นมาเกือบถึงน่องเพราะตัวที่สูงขึ้น ยางยึดกางเกงเสีย...ตงเพิ่งหาเชือกป่านมาสองเส้นไว้ผูกรอบเอวไม่ให้กางเกงมันหลุด

กัน

งานเสร็จแล้ว..ทั้งคู่ทำความเคารพพลโททาคายามาและฮารุซัง ก่อนหิ้ว  
ถุงเศษอาหารตรงไปที่ลำธาร ดำผุดดำว่ายจนสบายตัว แล้วแก้ผ้าโทง ๆ ขึ้นมาใส่  
ชุดเก่า อั้งเลี้ยงเริ่มสูงขึ้นแม้ผอมแต่โครงร่างใหญ่คล้ายอาเตีย ในช่วงสงครามเช่นนี้  
ไม่ต้องถามหาคนอ้วนไม่เคยเห็น มีแต่ผอมหรือผอมจนหนังติดกระดูก

สองพี่น้องเติบโตใหญ่จากเศษอาหาร และจากหัวเผือกหัวมันที่ขุดได้ตาม  
ข้าง ๆ วัดจีน บ่อยครั้งที่พี่น้องดำผุดดำว่ายในลำธาร หาปลาหาหอยได้บ้างไม่ได้  
บ้างตามโชคชะตา

หลวงจีนหนุ่มมองดูด้วยความเมตตา ทุกครั้งที่เห็นเด็กทั้งสองมาวนเวียน  
แถวลำธารข้างวัดเล่นน้ำ ขุดเผือกมันที่หลงเหลือข้างวัดจีนเอาไปกิน

“เอากับเจ้าตัวน้อยสิว่าว่ายน้ำไม่เป็นสำคัญน้ำเกือบตาย เดียวนี้ดำผุดดำ  
ว่ายดังเช่นมัจฉา” ภาพสองพี่น้องเห็นจนเป็นที่ชินตาของหลวงจีนเสียแล้ว

หลังอิมกับเศษอาหาร

“เฮียเราเดินขึ้นไปเหนือน้ำหน่อยเถอะ แถวนี้น้ำบ้านกับทหารมาลง  
อาบนํ้ากันไม่สะอาดแน่”

ตงเฟิงเจอกระบอกไม้ไผ่ เขาหยิบติดมือไปที่ลำธาร ตีมนํ้าจมนอิมแล้วส่ง  
น้ำในกระบอกให้น้องชายตีมนํ้าให้อิมเต็มท้องจะได้หลับสบาย

\*\*\*

ซีกุซึ่งเพิ่งกลับมาจากงานรับจ้างได้ค่าจ้างเป็นข้าวถุงขนาดย่อมกับผักมัด  
หนึ่ง ส่งให้กิมฮวย อาบนํ้าเสร็จและออกมานั่งกลางลานบ้าน

“ซีกุ” ทั้งคู่อ้องทักผู้เป็นลุง

“เข้ามาเถอะ นั่งลงก่อนวันนี้กินอะไรหรือยัง”

“เราสองคนอิมแล้วอย่าได้หวังเลย เพียงมีที่หลับนอนก็พอแล้ว” อั้งเลี้ยง  
เงยหน้ามอง ตาแจ่มใสไม่มีแววทุกข์ร้อน

## สองแสบตะวันตก

“ข้านี้แม่จริง ต้องให้หลานออกไปลำบากข้างนอกเหมือนไร่ญาติ” สองพี่น้องกอดลงไว้

“เราลำบากกันทุกคน เรื่องหากินไม่ใช่เรื่องใหญ่ อย่าได้ห่วงเลย ข้าสองคนเข้าไปช่วยที่โรงครัวในค่ายทหารมา ฮารุซังที่คุณอยู่โรงครัวจะพอใจเรานะครับ” พี่ชายเอ่ย ซี่กูดาดงใช้มือลูบหัวหลานชายสองคน

“เอาเถอะ...แต่รับปากข้าหากวันไหนเจ้าหาของกินไม่ได้เลย อย่าทนนิวมาหาข้า...ข้ามีของกินให้เจ้า อย่าทำให้ข้ายิ่งรู้สึกผิดมากมายต่อแม่ของเจ้าเลยนะ”

“ครับ”

“ข้าเพิ่งได้จดหมายจากสี่เอ็ง...แม่เจ้า เรามาอ่านจดหมายกันดีกว่า” สองพี่น้องโบหน้ายิ้มแย้มอย่างดีใจ

**จดหมายของอาหะมามีความหมายมากมายต่อต่งเพ็งและอั้งเล้ง เพราะหมายถึงอาหะมะจะต้องมารับพวกเขากลับบ้านแน่นอน**



### 3

## ค่ายทหารญี่ปุ่น

**จดหมายจากเมืองไทย** บอกทั้งคู่ว่าอาแหมะมีลูกสาวอีกสองคนกำลังโต ลูกสาวถัดจากอั้งเล้งจะสี่ขวบ...ชื่อเหม่ยลี่ และคนเล็กชื่อเจ็กลี่ สิ่งซึ่งที่คู่ตอบกลับไปว่าได้รับรูปและจดหมายแล้ว

ซึ่งคูเล่าเรื่องที่ต้องสอนให้ลูกหลานที่บ้านอาทิตย์ละสองวันเพราะทุกคนลำบากต้องทำงาน แต่พออยู่กันได้ไม่ต้องห่วง ในจดหมายแล้วว่าตงเฟ็งเริ่มจะโตเป็นหนุ่ม อั้งเล้งแข็งแรงท่าทางจะตัวใหญ่เหมือนพ่อเขา อีกหน่อยคงจะสูงกว่าด้วยซ้ำ...

สองพี่น้องมองรูปขาวดำที่ส่งมาเห็นชัดว่าอาแหมะต้องลำบากขึ้น อาเตียก็ทำงานหนัก อั้งเล้งขบฟันแน่นมองผ่านภาพนั้น

“ผู้ลำบากหาเงินส่งมาให้ลูกแต่เหลือถึงลูกแค่เศษเงิน แร้งรุมทิ้งไปหมด”

\*\*\*

เช้าวันนี้นางที่ค่ายพี่น้องต้องแยกกันไป ผู้ที่ต้องติดรถบรรทุกไปกับเด็กคนอื่น เพื่อช่วยขนเสบียงที่ส่งมาถึงท่าเรือซัวเถา ฮารุซังเอ่ยเมื่อเช้า

“ข้าให้พี่เจ้าติตรรถไปขนเสบียง ส่วนเจ้ายังเด็กนักให้หยุดไปสักวัน พอเสบียงมาถึง กว่าจะจัดเก็บอีกคงนาน เจ้าอยู่จะเกะกะเปล่า ๆ”

“ข้าไปช่วยพี่ข้าได้นะฮารุซัง”

“ไว้ปีหน้าข้าจะให้ไป โตให้เร็วหน่อยสิ”

## สอบแปดตะวันฉาย

“อยากให้ข้าโต กว่าหาของกินแต่ละวันแสนลำบาก คงโตไวหรอคะ”  
เสียงผู้น้องบ่นพึมพำก่อนที่จะผละไปที่วัดจีน

\*\*\*

อั้งเล้งลงมือกวาดลานวัดจนสะอาด แล้วเดินไปกราบพระพุทธรูปองค์  
เก่าแก่ในวัด

“เด็กน้อยเจ้าอธิษฐานขอสิ่งใดเล่า” หลวงจีนวัยหนุ่มหนวดยาวลงมาถึง  
อก หัวโกนเกลี้ยงมีแต้มสีขาวที่กลางกระหม่อมเป็นแนวแปดจุด (8 จุดหมายถึง  
พระผู้บรรพชา 12 จุดหมายถึงเจ้าอาวาส) สวมเสื้อตัวกว้างมีสายผ้าสอดข้างตัว  
โอบมาพันไว้ที่กลางเอว กางเกงขา กว้าง ทั้งชุดสีขาว ผ้าคลุมกายพระจีนที่ได้จาก  
หลวงปู่ถูกเก็บไว้อย่างดี ด้วยว่าหาได้แสนยากในช่วงนี้ ในมือหลวงจีนถือลูกประคำ  
ไม้เนื้อแข็งกลมเป็นเงางามจากการที่ถูกใช้มานับสิบปี

สายตาปรากฏแววมืดตา มองดูเด็กน้อย ดวงตาเข้มนองกลับมาไม่  
หวาดหวั่น

“ข้าขอให้พุทธองค์ช่วยให้แม่มารับกลับเมืองไทยเสียที”

“ทว่าตราบดีที่แม่เจ้ายังส่งเงินมา พวกเขาหรือจะยอมให้เจ้ากลับ”

“มีลุง... พี่ชายอาหะมะและน้องชายปู่ข้าที่ยังนับข้าเป็นหลาน นอกนั้นเขา  
ไม่สนใจพวกเรารอ เจอทีก็ไล่เร่ตั้งหมูหมา พ่อแม่ข้าสู้ลำบากกว่าจะส่งเงินมา  
ได้แต่ละครั้ง ทุกคนรุมทิ้งดั่งเช่นสุนัขแย่งชิ้นเนื้อ” คำบอกเล่าของเด็กน้อยน้ำตา  
คลอ ในดวงตาทั้งสองมีแววโกรธแค้นคนเหล่านั้น สงคราม ความยากจน ความเห็น  
แก่ตัว และไร้ปราณี

“เด็กน้อยบอกชื่อแก่ข้าสิ”

“ข้าชื่ออั้งเล้ง”

“มาสิ...นั่งข้างข้า” หลวงจิ้นพาเขาเข้าไปนั่งในห้องเก่า ๆ มีเพียงเก้าอี้ไม้ และโต๊ะเก้าอี้ที่ครั้งหนึ่งมันมีลวดลายสีสังดงาม หลวงจิ้นช้อนส่งหัวเผือกต้มครึ่งหัวให้เด็กน้อย

“ข้ารับไม่ได้ ท่านยังไม่ได้กินอะไรเช่นกัน” อั้งเล้งเดา

“กินเถอะ ยามสายหน่อยท่านยายคิมข้างวัดจะเอาข้าวโพดต้มมาให้ข้า” เขาคุกเข่าแล้วคำนับลงหัวจดพื้น ที่หลวงจิ้นข้างมีเมตตานัก

“ทำไมกินครึ่งเดียว”

อั้งเล้งชุกหัวเผือกที่เหลือในกระเป๋่า “ข้าต้องแบ่งไว้ให้พี่ชาย เขากลับจากท่าเรือคงยังไม่ได้กินอะไรแน่” น้ำเสียงเป็นห่วง

“น้ำใจเจ้าน่าชื่นชมนัก”

“ไม่หรอกพี่ชายข้ามีอะไรก็เก็บไว้ให้ข้าเช่นกัน”

“กินให้หมดเถอะ นั่นไงท่านยายคิมมาแล้ว ข้าจะแบ่งข้าวโพดให้พี่เจ้าหนึ่งฝัก” อั้งเล้งกินเผือกจนหมด ปลีกตัวไปกินน้ำแล้วนั่งลงที่มุมห้อง...เว้นระยะห่าง เขาครวระท่านยาย นางหันมายิ้มให้เด็กน้อยอย่างปรานี

“ข้ามีเพียงข้าวโพดต้มมาฝากหลวงจิ้น”

“น้ำใจท่านยายแค่นี้ก็เพียงพอแล้ว” หลวงจิ้นกล่าว นางเข้าไปสวดมนต์แล้วลากลับ

“ท่านมีอะไรให้ข้าได้ครับ วันนี้ที่โรงครัวให้ข้าหยุดหนึ่งวันเขาจะขนเสบียงกัน”

“เด็กน้อย เจ้าตื่นแต่เช้าไหม”

“ข้าตื่นก่อนไก่อีก อาเดียวกับอาเหมะสอนข้าไว้นอนมาก ๆ หลังจะยาว” เสียงซื่อเอ่ยตอบ หลวงจิ้นหัวเราะเสียงดังอย่างถูกใจ

“ท่านถามข้าทำไมหรือครับ”

“อ้อ! จะชวนเจ้ามาสวดมนต์ในวัดเป็นเพื่อนข้า”

## สองแสบตะวันฉาย

“แต่ข้าไม่ใช่หลวงจีนน้อยนะ”

“คนธรรมดาที่สวดได้ มันจะดีแก่เจ้า หลังสวดมนต์เจ้าปรารถนาสิ่งใดให้ตั้งใจแน่วแน่แล้วเอ่ยขอต่อพุทธรูปของคัมภีร์ ส่วนพี่ชายเจ้าล่ะ”

“พี่ข้าตื่นสายกว่าข้า ตะวันขึ้นแล้วละแต่เขาไม่เคยไปทำงานสายเลย” มังกรน้อยแก้ต่างให้พี่ชาย

“นับทสวดมนต์เจ้าเอาไปอ่านดู ไม่เข้าใจอะไรก็ตามเอาจากลุงเจ้า พรุ่งนี้มาแต่เช้ามีดเคียวอย่าลืม” หลวงจีนสั่ง อั้งเลี้ยงพับบทสวดใส่อกเสื้อ แล้ววิ่งกลับไปโรงครัวพร้อมข้าวโพดหนึ่งฝักที่ได้จากหลวงจีน

\*\*\*

“ฮารุซังพี่ข้ายังไม่กลับหรือ”

“อือ! ยุ่งไป ๆ”

เขาไม่ไปแต่คว่าไม้คานและถังน้ำไปหาบน้ำมาเติมที่โรงครัวจนเต็ม แล้วคว่าไม้กวาดด้ามยาวที่ปลายใช้กิ่งไม้เถิกรวบเป็นพุ่มแข็ง มันกวาดพื้นสะอาดนักกวาดพื้นครัวจนเกลี้ยง

“ข้าไม่ได้ให้เจ้ามาทำงาน วันนี้ให้หยุดก่อน” เสียงหัวนอ่ยขึ้น

“ไม่เป็นไรข้าทำอะไรเรื่อย ๆ ดีกว่านั่งเฉย” เด็กน้อยใช้ชายเสื้อปาดเหงื่อ

อั้งเลี้ยงเอากะบอกไม้ไผ่ในยามเก่าไปตักน้ำกินจนเต็มท้อง

รถเริ่มทยอยกลับเข้ามาที่ค้ายทหาร คันแรกจอด ทหารนายหนึ่งอุ้มเด็กชายไปที่เต็นท์พยาบาล

“เกิดอะไรขึ้น” เขาตั้งแขนทหารผู้หนึ่งไว้

“ไอ้เด็กโง่เขลันข้าวสารขึ้นมาจากท่าเรือแล้วปล่อยให้ไหลลงมาทับขาตัวเอง ไม่รู้ว่าหักไหม”

“พวกเจ้าโหดร้าย ทารุณใช้แรงงานเด็ก” อั้งเล้งดำมั่นเป็นภาษาจีน แล้ววิ่งตามไปที่ตึ้นท์พยาบาล เขาเห็นสีของเสื้อติดกับผนัง

“เฮีย เฮีย เฮียเพ็ง” เลือดไหลเต็มทางแกง

“ออกไป ออกไปก่อน” ทหารมาลากอั้งเล้งออกมา เขาร้องให้เสียงดังแล้ววิ่งไปที่โรงครัว

“ฮารุซัง พี่ฆ่าโดนรถลากข้าวทับขาหัก ฮือ ๆ” เสียงร้องให้น้ำตาไหลพราก

“เจ้าโวยวายเสียงดัง เห็นหรือว่าเป็นพี่เจ้า ตงเพ็งเพ็งเข็นข้าวมาให้ข้าและกลับไปทรนนี่” ดวงตาเบิกขึ้นเบิกกว้างแววตาดีใจ ฮารุซังเห็นแล้วใจอ่อนยวบอั้งเล้งผละไปที่รถบรรทุกทุกเสียบึง เจอตงเพ็งจับรถเข็นรอกนอนของอยู่

“เฮีย กินน้ำก่อน” เขาปาดน้ำตาจนแห้งส่งกระบอกไม้ไผ่มีน้ำให้พี่ชาย น้องชายเข้าไปช่วยเข็นของกลับมาโรงครัว

“เหลืออีกเยอะไหมเฮีย”

“ของที่หนักหมดแล้วเหลือแต่เบา ๆ”

“ฮารุซัง ให้ข้าไปแทนนะ เฮียนี่ข้าวโพดหลวงจีนให้ข้า กินก่อน กินที่โรงครัวนี้แหละขึ้นออกไปโดนแย่งแน่ เดียวข้าไปทำตอให้แน่” ฮารุซังมองความใส่ใจที่อั้งเล้งมีต่อพี่ชาย

“ไปสิ...อย่ามัวช้า”

ตงเพ็งดื่มน้ำตามแล้วกลับไปเปลี่ยนน้อง

“เป็นไงเหลือเต็มหน้าเลยไฉ่มังกรน้อย” เสียงหัวเราะอย่างถูกใจ ฮารุซังอดนึกถึงพี่ชายไม่ได้นับแต่ญี่ปุ่นเข้าร่วมสงคราม ความเดือดร้อนวุ่นวาย ชัดสนก็เกิดในประเทศ แม้ไม่มากเท่าแผ่นดินจีน พี่ชายเขาเข้าเป็นทหารและจบชีวิตลงตั้งชายชาติทหาร พ่อแม่ก็เสียชีวิตแล้ว ทั้งเขาไว้แต่เพียงลำพัง มาเจอตงเพ็งและอั้งเล้งเหมือนสะกิดโดนแผลเก่า ด้วยความอาทรต่อกันของพี่น้องมองแล้วช่างสุขใจนัก

## สองแสบตะวันฉาย

อึ้งเล็งนั่งมองแข่งหัวมันและเผือกที่มีทั้งดีและเริ่มเน่า กับผักเหี่ยว ๆ สอง  
แข่ง

“เอาไว้ทำอะไรฮารูซัง” เขาถามตาโต มองสบตาเล็กยาวของฮารูซัง  
รอยยิ้มมีแววเจ้าเล่ห์ ถามเสียงอ่อน

“ของนี้จะแบ่งให้เด็กที่ไปชนของไซ้ใหม่ ท่านแบ่งให้พี่ชื่อก่อนได้ไหมครับ”

“หึหึ...เจ้าน่ะมันฉลาดนะ เอาถุงยามส่งมา” เสียงหัวนั้ง มือเลือกหยิบ  
หัวเผือกหัวใหญ่ให้สองหัว กับผักมัดเชือกกล้วยมัดใหญ่ ไม่นานทหารก็มาเซ็นเอา  
แข่งทั้งสองออกไป

“ไปเถอะ กลับได้แล้ว พู้งนี้เข้าทำงานตามปกติห้ามสายช้าไม่ชอบ”

“ครับท่าน...ขอบคุณ ๆ ๆ”

“เฮียจะให้ซีกูหมดเลยหรือไม่เก็บหัวเผือกไว้สักหัว”

“ให้ซีกูเถอะเราอาศัยเขาอยู่และท่านลุงก็เมตตาเรามาดลอด”

“ไซ้ ชำรूแต่ป่าสะใ้ข้างใจร้ายนัก ชำเกลียดนาง วันไหนเรากลับมามีของ  
ติดมือให้นาง นางทำเสียงเล็กเสียงน้อย ชำฟังแล้วจะอาเจียน”

“ชำด้วย แต่เกลียดใครเก็บไว้ ไม่ต้องให้ใครรู้จะเป็นภัย และอีกอย่างฟังให้  
มากพูดแต่น้อย เจ้าจะยิ่งฉลาดมากขึ้นอีกเพราะเจ้าหัวไว” น้องชายพยักหน้า

\*\*\*

ผู้เป็นลุงเป่าขลุ่ยไม้ไผ่เสียงแผ่วไพเราะ ละลิวตามสายลมผ่านต้นหลิวที่  
กิ่งก้านแกว่งไกว อาทิศย์อัสดงเลื่อนหายไปจากผืนฟ้า ความมืดแห่งรัตติกาลคือ  
คลื่นเข้ามาเป็นเพื่อน พร้อมเสียงจิ้งหรีดเรไร สองพี่น้องเอ๋ยทักทายและส่งของให้

“เข้าไปช่วยเขาขนเสบียงที่ทำเรือ ได้ของมาให้ซีกูทำกับข้าวครับ” ซีกู  
รับมาวางลง แล้วดึงเด็กน้อยทั้งสองมากอดไว้

“ขอบใจนะ ลำบากแค่ไหนเจ้าสองคนก็ไม่เคยบ่น หน้าข้าพอมืออะไรก็คิดถึงครอบครัวที่กู มาเถอะนั่งลงก่อน นี๋ก่องเสื้อผ้าของข้าเก็บไว้นานแล้วแต่ยังดีอยู่ แบ่งให้เจ้าสองคน คนละสามชุด ลองใส่ดูนะ”

“ไม่ได้หอรอกเฮีย...ถามข้าหรือยัง ลูกสี่คนก็ต้องใช้โตมาไล่ ๆ กัน เรื่องอะไรเอาไปให้คนอื่น”

ผู้เป็นลุงมีสีหน้าแดงด้วยความโกรธ

“เทียบเลยนางคนใจร้าย ใครอื่นที่ไหน เสื้อผ้าก็ของข้า นี๋ก็หลานข้า” เขาเอ่ยเสียงดังและโยนของที่ตงเพิ่งเอามาให้แก่นาง นางตาลูกวาวที่ได้อาหารมา รีบมาคว้าของแล้วสะบัดหน้าจากไป

“ไม่น่าให้เลยเห็นแก่ตัว”

“เจ้าหยุดนะ อาเหมาะสมไว้วางใจ” ตงเพิ่งดุน้อง

“แต่หลวงจีนสอนว่ายากแค้นเพียงใด ใจเป็นมนุษย์มิใช่ไตร่จักษณยอมรู้จักเมตตาเผื่อแผ่” ซี่กู่เข้าใจดีว่าหลานน้อยถือโอกาสด่าเมียตนเอง เขาจับหัวอึ้งเล้งโยกไปมาแล้วหัวเราะอย่างถูกใจ

ทั้งสามนั่งลงบนเก้าอี้เก้าที่ลานกลางบ้าน

“วันว่างข้าขอบไปกวาดลานวัดและอยู่กับหลวงจีน ท่านสอนข้าหลายอย่างล้วนเป็นคำสอนที่ดี รุ่งเช้า...พรุ่งนี้ข้าจะไปสวดมนต์อีก ไปไหม” อึ้งเล้งหันมาถามพี่ชาย เขาส่ายหน้า

“แล้วกลับมาให้ทันทำงานนะ” ตงเพิ่งกำชับน้อง

“เจ้าสองคนวันหยุด หายไปไหนวันล่ะ” ซี่กู่ถามอย่างห่วงใย

“เฮียเพิ่งไปหาเจ๊กเล็ก...น้องอาเตีย เขาเรียนเขียนตัวอักษรและวาดรูปกัน ส่วนข้าไปที่วัดจีน หลวงจีนจะสอนข้าให้อ่านหนังสือ และเล่าตำนานมากมายให้ข้าฟัง หลังจากข้าช่วยเก็บกวาดวัดแล้ว”

## สองแสบตะวันฉาย

เสื้อที่ได้มาใหม่เป็นเสื้อคอจีนแขนยาว กางเกงขาก๊วย เย็บพั้งใส่กรอม  
เท้า แต่อั่งเล้งต้องพับหลายตลบ “ไม่เป็นไรเดี๋ยวก๊โต” เสียงเด็กน้อยพูดกับตัวเอง

\*\*\*

อั่งเล้งลุกแต่เช้าถือคอปไฟไปถึงวัด หลวงจีนเพิ่งจุดตะเกียงเล็ก เหลือบมอง  
ผู้เข้ามาถึงดับคอปไฟวางพังกำแพงและทรวดตัวลงนั่ง เมื่อคืนมีหลายคำที่อ่านไม่  
ออกเด็กน้อยถามซี้กู่ แล้วท่องเพียงสองรอบก็จำได้

หลวงจีนยื่นกระดาษไม้สี่เหลี่ยม เป็นเงาวับในแสงสลัวของตะเกียง

เขาเคยเห็นอาหะหมะสวมมนต์มือซ้ายถือกระดาษ ห้าแม่มือซ้ายแต่ละเม็ด  
ผ่านไปช้า ๆ มือขวาตั้งขึ้นระดับอกเหมือนกรไหว หลวงจีนเคาะกลองใบย่อมที่  
วางด้านหน้าพร้อมเริ่มสวด เด็กน้อยตั้งท่าอยู่พักใหญ่กว่าจะตามได้ สองเสียง  
ประสานกันเป็นเสียงสวดที่ไพเราะ เข้ากับจังหวะกลองที่เคาะ ดังแว่วไปในช่วง  
ตะวันเริ่มทอแสงอ่อนสลัวยามเช้า...

สรรพสิ่งตกอยู่ในลำนำไพเราะของเสียงกลอง และเสียงสวดที่แว่วมาตาม  
สายลม

**หกโมงเช้าอรุณรุ่ง** หลวงจีนหันมามยิ้มให้อย่างเมตตา

“ความจำเจ้าเป็นเลิศ เยี่ยม! ครั้งแรกข้ายังคิดว่าอีกหลายวันกว่าจะได้ ตีมน้ำ  
ชาหนอยข้าเหลือไม่มากสักแก้วจะชุ่มคอดี” รสชาจะฝาดในครั้งแรกแต่ไหลลง  
คอแล้วชุ่มหวาน

“เจ้าเริ่มงานกี่โมง”

“เจ็ดโมงครับ”

“ดีแล้ว...ผมของเจ้ากระเซอะกระเซิงรุ่งรังเป็นที่อยู่ของหมัดเหา ข้าจะโขน  
ให้เกลี้ยงสบายหัวดีเอาไหม”

“ข้าต้องเป็นหลวงจีนน้อยด้วยหรือ” อั่งเล้งงง หลวงจีนหัวเราะลั่น



“ไม่หรรอก แค้โกนไม่ไม่นานก็ยาวแล้ว อี้กหน้อยเจ้าจะซอบไม่เป็นภาระด้วย  
มาเถอะ ”

อั้งเล้งเอามี้อลือบหัวไฉ้รู้สึกแปลก ๆ

“ดีครึบ ที่คั้นหัวอยู่หายหมด หลวงจิ้นเออาอะไรทาให้ด้วยเย้นหัวจ้ง”

“ไปเถอะอย่าถามมาก เดียวไปทำงานไม่ทัน ”

4

บุญวาสนานำมาพบเจอ

เด็กน้อยวิ่งกลับจากวัดมาเจอพี่ชายเข้าพอดี

“เฮ้ย! อั้งเล้งไปไหนหัวทำไม”

“หลวงจีนโกนให้สบายดินะเฮ้ย ไอ้ที่คันหัวหายเลย หลวงจีนว่าเย็นนี้ให้พาเฮ้ยไปด้วย” ตงเฟิงหัวเราะและส่ายหน้าไม่เอาด้วย เขามองหน้าใส หัวเกิ้ลียงคิ้วหนา ตาคมโตดูแจ่มใสนัก

ฮารุซัง...พ่อคร้วมองดูเด็กน้อยสองพี่น้อง

“อ้าว! เจ้าเด็กน้อยไปไหนหัวโล้นเห่งมาเลย ดูสะอาดตาดีนะไปหน้าแจ่มใสสว่างขึ้นเยอะไม่เลว” เสียงเอ่ยไปหน้าเรียบเฉยเช่นเดิม

“อั้งเล้งพาพี่ชายเจ้าไปไหนด้วยสิจะได้ไม่รุงรัง ทำอาหารมันน่าดูกว่าเยอะ เราต้องสะอาดด้วย”

ดูเหมือนเขาจะใช้วาจาดีขึ้นกับเด็กสองคนนี้ ไม่เหมือนที่ได้ยินมาว่าเขาชอบตะคอกเด็กที่เคยมาใช้แรงงานแลกเปลี่ยนอาหารดังแต่ก่อน

“วันนี้มีงานทั้งวันทำให้ไวสะอาดและห้ามซ้าด้วย” เสียงกำกับมาก่อนหันไปเตรียมอาหาร

“ครับท่าน” ทั้งสองโค้งกายลง อั้งเล้งผละไปไม่ถึงเก้าตกลมที่ยังไม่ล้าง ค้างมาจากเมื่อวานเย็น เสียงท้อร้องครวญครางจนน่าอาย

‘ช่วงปะไรหิวนี้’ คิดพลางหยิบถาดหลุมออกจากถังไม้ ฮารุซังหันมาเจอ อั้งเล้งขยับชายแขนเสื้อไปมา

“มานี่ข้าจะจัดการให้” เขาฉีกผ้าผืนเก่าเป็นสองแถบแล้วพันทับแขนเสื้อที่  
รวบขึ้นผูกชายผ้าไว้ด้านหลัง

“แนบไปไหม” อั้งเล้งสายหน้า

“เข้าท่า ทำงานได้ไวขึ้นด้วย” เสียงเอ่ยแจ่มใส เขาเร่งมือไม่นานก็เสร็จใช้  
ผ้าแห้งเช็ดใส่เชิงसानโบใหญ่ไว้ ส่วนพี่ชายล้างหันผักและหุงข้าวสุกออกมาชิมนำ  
กิน มือปาดเหงื่อที่ไหลเป็นน้ำ อั้งเล้งวิ่งไปที่ลำธารตักน้ำและใส่น้ำเต็มกระบอกลง  
ให้พี่ชาย พ่อครัวกลับมาที่เชิงใส่ถาดหลุม

“เฮ้ย! สะอาดไหมเนี่ย” เขาจับถาดหลุมพลิกไปมา

“ทำไวและสะอาดด้วย ดี ๆ”

“ก็เพราะท่านช่วยแช่น้ำทิ้งไว้ให้ข้าจึงล้างง่าย แต่เร่งชะอย่างกับข้ามีสัก  
สิบมือเช่นนั้นแหละ” เขาหัวเราะชอบใจ ทหารมาขนของไปจากโรงครัว

“ทันเวลาพอดี” ฮารุซังแบ่งข้าวใส่กะละมังเล็กไว้สองใบ กับส่วนที่เขาจะ  
กิน

“มีเท่านี้...สงครามอย่าหวังอะไรมาก กินซะแล้วจะได้ทำงานต่อ”

อั้งเล้งล้วงเข้าไปหยิบหัวเผือกครึ่งหัวที่ซีกูส่งให้มาแบ่งสาม ให้ฮารุซังด้วย  
แววตาพ่อครัวอ่อนลงครู่เดียวแล้วก้มหน้ากินข้าว สองพี่น้องกินน้ำในกระบอกลง  
ตามจนอิ่ม แล้วทั้งคู่ก็เริ่มงานอีก

ตงเพ็งเอากระทะใบบัวไปขัดล้างที่ลำธาร ส่วนอั้งเล้งกวาดพื้นโรงครัวและ  
เช็ดอุปกรณ์เครื่องปรุงที่มีคราบฝุ่นและน้ำมันออก ฮารุซังเดินไปสูบนุหรี

“เสียเพ็ง... ไข่ที่เขาสูบก้นมันอร่อยหรือ ข้าว่ามันเหม็นจะตาย”

“เขาเรียกบุหรี สูบแล้วติดอมแถม พันจะดำด้วย ไม่ดีเสียว่ะอย่าสนใจ  
เลย เอาผ้าไปซักดีกว่าทิ้งไว้นานจะดำหมด” สองพี่น้องชอบผ้ากับท่อนไม้ทุบผ้าไป  
ที่ลำธาร แล้วเอากลับมาตาก

\*\*\*

## สองแสบตะวันฉาย

พลโททาคายามาแวะมาที่โรงครัว

“ฮารุซัง...เด็กสองคนนี่ถ้าจะรักสะอาดนะ กวาดพื้นเช็ดถูซะเรียบร้อยเลย”

“ครับท่าน” ทาคายามาเหลือบมองฝ่ามือของอั้งเล้ง มันโดนน้ำจันทน์เขียว ซีด พลันนี่ถึงบุตรสาวที่ฮานาโกะ...ภรรยาของเขาส่งรูปมาให้เมื่อไม่นานนี้ ‘ไซระ...บุตรสาวได้เข้าเรียนแล้ว ความเป็นอยู่ขัดสนบ้างแต่ทุกคนปรับตัวได้ดีอย่าได้ห่วงเลย’ เสียงถอนใจ สงครามไม่ปราณีใครทั้งผู้บุกรุกและผู้ต่อต้านเดือนร้อนถ้วนหน้า กัน

สองพี่น้องกลับมาจากตักน้ำใส่ตุ่มจนเต็ม

“เจ้าสองคนได้เรียน เขียนอ่านไหม” เสียงกังวานถามพลางขมวดคิ้วเมื่อมองหน้าอั้งเล้ง

“ข้ากับพี่ได้เรียนกับท่านลุง หากว่างข้าจะไปพบหลวงจีน ท่านชอบสอนหนังสือข้าและเล่านิทานด้วย” รอยยิ้มผุดขึ้นแจ่มใส นัก นานครั้งที่จะได้เห็น...ส่วนใหญ่คือดวงตามีแววกล้าของอั้งเล้ง

“ข้าว่างก็ไปหาน้องชายพ่อข้าเพื่อเรียนเขียนรูป ข้าไม่ไปหาหลวงจีนหรือคุณอั้งเล้งสิกลับมาหัวหนึ่งเลย” ทุกคนหัวเราะรวมทั้งเจ้าตัวด้วย ผู้น้องใช้มือลูบหัวไล่น้ำไปมา

“ดีแล้วหาความรู้อะไรจะได้ไม่ลำบากเกินไป ข้าว่าน้องเจ้าหัวเก๋เลย ๆ อย่างนี้ดูแลง่ายและสะอาดกว่า เจ้าอยู่ในโรงครัว ผมรู้งี้ไม่ดีดูไม่สะอาด”

“แต่เราอาบน้ำทุกวันนะ”

“เชื่อข้าสิ ฮารุซังพาไปหาช่างตัดผมในค่าย ให้เฒ่าผมให้สั้นหน่อยจะดีกว่า นะตงเพ็ง”

“ครับท่าน” เขาคิดว่าคงดีกว่าโดนโกนหัว และเมื่อตัดสั้นคงหายคันหัวด้วย น่าจะดีกว่าไปหาหลวงจีน

\*\*\*

ทุกคนจากไปแล้ว อั้งเล้งลงมือกวาดเศษข้าวและเศษอาหารที่ได้มาไม่  
มากใส่ถุงผ้าเก็บไว้กินกลางวัน เก็บกวาดพื้น เช็ดทุกอย่างที่ขวางหน้า จนได้ยิน  
เสียงฝีเท้าพี่ชายย่างกลับมา

อั้งเล้งแลเห็นและหัวเราะตัวงอ ผมทรงทหารของเฮียเพิ่งก็ตัดสินใจเกรียนดู  
ตลก

“ดีตัดแบบนี้หน้าเฮียดูยาวขึ้นนะ ไม่งั้นข้าว่ากลมเหมือนซาลาเปาเลย”  
สีหน้าผู้ฟังไม่สบอารมณ์เท่าไร คิ้วหอบไปหาบหน้าใส่ตุ้มจนเต็ม

กลางวันแล้วก็เย็น...วนไปมาเช่นนี้ ทั้งสองทำจนหลับตาจำได้ แต่ดีกว่าไม่  
มีข้าวกิน หาปลาที่ยาก เพราะมีลำธารเดียวแต่คนมากมายลงไปหากินกับแม่น้ำ  
แต่เนื้ออาหารเหลือมากน้อยยังได้กินทุกวัน

“เย็นแล้ววานก็เสร็จ ไป ๆ กลับบ้านข้าจะพักบ้าง” ฮารุซังไล่

ทั้งคู่คว้าถุงอาหารและย่ามเก่า ไปที่ริมลำธาร กว่าจะเล่นน้ำเสร็จ ตะวัน  
ชิงพลบก่อนอำลาจากไป

“เย็นหัวดีจังเลยนะเฮีย”

“อีกสี่เดือนก็หนาวแล้วคงยาวทันนะ เฮียว่าขึ้นหัวหนึ่งอย่างนี้หนาวตาย  
เลย” อั้งเล้งโบหน้าใส่ดาวว อาหารคำอ้อมติดด้วยน้ำสองกระบอกที่ดื่มตาม  
เหมือนเคย

\*\*\*

สองพี่น้องเดินเข้าบ้าน เสียงบ้ำสะไม้ด่าลูกของนางดังลั่น ซี้กู่ยังไม่มา  
ตงเพิ่งพาน้องไปที่ห้อง

## สองแสบตะวันฉาย

“นอนดีกว่าเหนื่อยแล้ว” ทั้งคู่เอ๋ยขึ้นพร้อมกัน ไม่นานเสียงกรนเบา ๆ ก็ดังเป็นจังหวะ อึ้งเล็งนอนติดหน้าต่าง เขาบอกพี่ชายว่าจะมองดูว่าบ้านเราอยู่ที่ไหน ในบ้านอาเตียอาเหมะและน้องทำอะไรอยู่ เด็กน้อยจ้องมองดาวที่ทอแสงสุกสกาวสมมุติเองว่าเป็นหน้าต่างบ้านอาเตีย

“หลวงจีนว่าฟ้าเดียวกัน เดือนและตะวันเดียวกัน แต่มองเท่าไรก็ไม่หายเหงา” เสียงพึมพำเจียบลง และหลับไปด้วยความเหนื่อย

ที่กุ้ยเน่แอบฟังจนจบ เขาใช้แขนเสื้อเช็ดน้ำตา ใช้ มันเป็นความเหงาและว่าเหวของเด็กน้อย คนเล็กหัวเห่งโด้นเกลี้ยยังคงเป็นฝีมือหลวงจีน ส่วนตงฟั่งนั้นคงตัดมาจากค้ายทหาร เขาเคยไปเสียบเคียงถามเพราะกลัวว่าหลานจะโดนเขียนตีเหมือนเด็กอื่นแต่ก็ไม่เคยโดนเขียน

“ดีแล้ว ดีแล้ว” เสียงพึมพำอยู่คนเดียว เขาจับมืออึ้งเล็งขึ้นดู ตะเกียงดวงน้อยส่องให้เห็นฝ่ามือที่โดนน้ำจันเหี่ยวย่น

“เอาเถอะอดทนนะหลานข้า”

\*\*\*

อึ้งเล็งตื่นแต่เช้ามืด เดินตรงไปที่วัด นั่งลงข้างหลวงจีน

“นี่กว่าเซ็ดชะอีก” หลวงจีนหลับตาลง กลืนกำยานลอมมาหอมชื่นใจ นกกาเริ่มตีปีกออกจากกรัง เสียงเคาะกลองและบทสวดดังแว่วไปตามบ้านใกล้เคียง

ยามนี้เสียงสวดเหมือนเสียงปลอบโยนจากสวรรค์ ให้แก่ผู้ยากไร้ในยามสงครามที่ต้องสู้และอดทนต่อไป เสียงสวดจบลงเมื่อรุ่งสาง

“เมื่อวานท่านถามข้าว่าชื่ออะไร แล้วท่านละ” เด็กน้อยทวงถาม

“เจ้านี้ไม่มีจริง ๆ นะ”

“เจ้าเรียกข้าว่าหลวงอาซานชื่อก็ได้ หลวงปู่ที่วัดนี้ซึ่งมรณภาพไปแล้วเป็นผู้เลี้ยงดูข้ามา พ่อแม่ข้าเข้าร่วมต่อสู้ล้มการปกครองของซูซีไท่เฮาที่ทำให้ผู้คนยากจน ประเทศอ่อนแอ เขาทั้งสองเสียชีวิตลงเมื่อครั้งที่ข้ายังเด็กอยู่ นับจากนั้นมาข้าก็อยู่ช่วยหลวงปู่ทำงานอยู่หลายปี พอราชวงศ์ชิงล่มสลาย เราทั้งสองก็ครองผ้าเป็นหลวงจีนมาจนถึงบัดนี้ร่วมสิบปีแล้วละ”

“เอาหัวเผือกไปครึ่งหนึ่งแบ่งกับพี่เจ้า” หลวงอาส่งให้กับมือเด็กน้อย

“ข้ารับไม่ได้หรอก ที่มาวัดสวดมนต์เพราะข้าขอให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ช่วยคุ้มครองอาเตี้ยอาเหมะและน้อง ๆ ข้าเท่านั้น แค้นนี้ข้าก็อับบุญแล้ว หลวงอาเก็บไว้เป็นเสบียงเถอะ” เด็กน้อยพูดตั้งคนโต

“ผู้สร้างบุญมีเมตตาอย่าอโม้ยอดอยาก แม้มีบางครั้งแสนลำบากแต่ก็เอาตัวรอดได้ เจ้าก็เช่นกันรับไปเถอะ อย่าขัดความตั้งใจข้าเลย วันไหนว่างมาเล่าเรียนเขียนอ่านกับข้าจะได้เก่งสมใจแม่ของเจ้านะ”

“ครับหลวงอาซานชื่อ” เด็กน้อยวิ่งกลับไปกับลำแสงตะวันที่ทอประกายเจิดจ้าในวันใหม่

“ข้าจะส่งเสริมเจ้าเอง...เมื่อวันหนึ่งมาถึงเจ้าจะผงาดขึ้นฟ้าดังพญามังกร” หลวงอาซานชื่อเอ่ย

5

แยกแยะดี/ชั่ว

อั้งเล้งออกจากวัดมาไม่นาน เขาเดินดูรอบวัด ด้วยคิดว่าหากเขาหา เมล็ดข้าวโพดได้ เขาจะนำมาปลูกให้หลวงอาชานชื่อ คงน่าจะปลอดภัยเพราะอยู่ ใกล้ค่ายทหารด้วยไม่น่าจะมีขโมย พลันเขาได้ยินเสียงแหบแห้งแว่วมาจากหลังวัด

“เฮ้ย! เอาไปคืนเขาเถอะ ถ้าพวกทหารญี่ปุ่นจับได้เราต้องโดนตัดมือแน่” เสียงไอ้ตัวเล็กสุดไว้หางเปียยาวเกือบกลางหลัง ทุกคนดูมอมแมม ทั้งสี่คนคงอายุ เท่ากับตงเฟิง

“ไม่มีใครพูดจะมีใครรู้ล่ะไอ้โง่” เด็กตัวมอมสูงใส่เสื้อสีเทาหม่นเอ่ย อีกสองคนขานรับกับการทำชั่ว... หยิบฉวยของผู้อื่น อั้งเล้งมองในมือไอ้คนใส่เสื้อเทาหม่น ที่น่าสนใจมากกว่านั้นคือของในมือเป็นกระเป๋าของท่านทาเคยามา ครึ่งหนึ่ง เมื่อท่านนายพลเอารูปภรรยาและบุตรสาวให้อั้งเล้งดู

ใช่! แน่นอน... ท่านนายพลคงทำหล่นระหว่างเดินตรวจดูรอบ ๆ ค่ายแน่

“พี่ชาย พี่ชาย กระเป๋าใบนั้นเป็นของพลโททาเคยามานะ หากเขาจับได้ พวกเจ้าต้องโดนลงโทษแน่”

“ไอ้หัวโล้นตัวเท่าเมียงบังอาจมาสั่งสอนข้า” แล้วพวกมันก็หันไปสนใจ สิ่งของในกระเป๋า

“มีเงินด้วย และนี่คงเป็นรูปลูกเมียมันแน่” เด็กน้อยรอกจิ้งหะหัวขโมย ผลอ ไอ้ตัวโตล้มคว่ำกระเป๋าได้ออกวิ่งอย่างไร

‘จวนจะถึงค่ายแล้ว’ เขาคิด เด็กสี่คนวิ่งตาม ไอ้ตัวใหญ่วิ่งมาดักหน้า อั้งเล้ง



“ไฉนนี่วอนหาเรื่องแล้ว” มันคว้ากระบี่เข้าคืนมาแล้วตบขาดลงบนหน้า เด็กน้อยไม่หนีกลับกระโดดถีบต่อสู้ ทุกคนลงชั้นกระบี่บั้งเล้ง มือทำอั้งเล้งทั้งตะและตีบเหมือนมวยวัด เขาสู้อวายชีวิต กระโดดใส่ไฉ่ตัวโตล้ม มันลุกขึ้นอย่างโมโห

“ข้าพุดตีไม่รู้ฟัง...ตายเสียเถอะ แสหาเรื่องไม่เข้าท่า” มีดเล่มเล็กในมือเห็นชัดด้วยแสงมล้างเมื่องจับขอบฟ้ายามเช้า มีดที่มตรงมาที่อั้งเล้ง เขาหลบตัวไม่พ้น มีดกรีดโดนแขนเลือดไหลเป็นทาง อั้งเล้งกัดฟันแน่น ตามคมโตจ้องมองตั้งจะเผาให้เป็นจุด เด็กน้อยไม่ถอยกลับถลาลงไปเก็บกระบี่ที่พื้น เสียงมีดเสียบด้านหลังอั้งเล้งดัง ฉึก!!

“ไอ้ย!”

“ใครนะ” หลวงจีนซึ่งได้ยินเสียงอะอะวิ่งตามออกมาดู ตวาดลั่นทำให้อันธพาลทั้งฝูงแตกกระเจิงหายไปนพริบตา

“อั้งเล้ง ๆ...” เสียงเรียกของหลวงจีนดังแว่วเหมือนสายลมผ่านและหยุดลง หลวงจีนอุ้มอั้งเล้งตรงไปที่ค้าย เลือดแดงฉานเปื้อนเสื้อชุดขาวหลวงจีนดูน่ากลัว

\*\*\*

“เกิดอะไรขึ้น” เสียงกังวานก้องของพลโททาคายามาและผีทำอาหารหลวงจีนทรุดตัวลงนั่ง ใช้นิ้วชี้ นิ้วกลาง นิ้วนางมือขวาแตะที่ชีพจรอยู่คู่เดียว

“อั้งเล้งโดนแทงเลือดออกมากมาย แต่ข้าแม่ดูแล้วไม่โดนที่สำคัญ” ท่านนายพลมองเห็นในมือที่กำแน่น เป็นกระบี่ที่เขาลุกขึ้นหาแต่เข้าและไม่เคยเข้าใจ...เขาจับตัวเด็กน้อยที่เลือดไหลอาบหายใจรววยริน เดินตรงไปที่เต็นท์พยาบาล ปากแตกดวงตาเขียวซ้ำเพราะโดนรุมกระบี่ เขามองเด็กน้อยในอ้อมแขนแล้วใจหาย ลมหายใจแผ่วเบา ตัวอ่อนไม่รู้สึกรู้ตัว

## สองแสบตะวันฉาย

ในตึนตึนพยาบาล ทุกอย่างวุ่นวายอยู่พักหนึ่ง แล้วทุกคนก็ออกมา หมอลงมือเย็บแผลและทำแผลที่แขน ทุกอย่างดูจะดีขึ้นแต่อึ้งเลี้ยงเสียเลือดไปมาก และจะให้เลือดได้อย่างไรหากไม่รู้วิธีไปเลือด

ตงเพ็งเพ็งเข้ามาที่โรงครัว

“อาเพ็งเร็ว...อึ้งเลี้ยงถูกแทงบาดเจ็บอยู่ที่ตึนตึนพยาบาลไปเร็ว” ฮารุซังเอ่ยจบ ผู้พี่โกยแนบไปที่ตึนตึนด้วยความหวังโย โบกหน้าซีดเผือด น้ำตาไหลนอง

\*\*\*

“อึ้งเลี้ยง...อาเสียมาแล้ว เจ้าอย่าเป็นอะไรนะอย่าทิ้งเสียไปให้อยู่คนเดียวนะ...ฮือ ๆ ๆ ๆ”

“หมอลองให้เลือดเพิ่มแต่ไม่รู้วิธีไปเลือด”

“ท่านหมอลองเป็นน้องข้า ตอนเราจะมาที่เมืองจีนต้องทำหนังสือเดินทาง เขาตรวจแล้วเราสองคนก็ไปเลือดเดียวกัน เขาเลือดเข้าได้นะหมอลองปล่อยให้อึ้งเลี้ยงตาย...ฮือ ฮือ” ตงเพ็งหัวใจสลาย ดิ่งไปไม่ปลื้มปลิวทิ้งไปร่วงลงมา

“อย่าเป็นอะไรนะข้าอยู่คนเดียวไม่ได้” เสียงครางของผู้พี่อย่างน่าเวทนา หมอลองหันมามองหน้าพลโททาคายามา เขาพยักหน้า หมอลองถามอีกครั้งเพื่อให้แน่ใจ

“แน่ใจนะเพราะถ้าผิดก็ไปน้องเจ้าตายแน่”

“มั่นใจ มั่นใจร้อยเปอร์เซ็นต์” เขาปาดน้ำตา

“หมอลองดูแลให้ดีด้วยเด็กสองคนเป็นพี่น้องกันทำงานอยู่กับฮารุซังที่โรงครัว”

“ครับท่านนายพล” หมอลองให้ตงเพ็งนอนลง ทำการถ่ายเลือดให้อึ้งเลี้ยง...

“หมอลองน้องชายข้าจะตายไหม” เสียงถามอย่างหวังโย น้ำเสียงสั่นเครือ และแว้งคว้าง

เสียงถามทำให้ทาเคยาม่าเมินออกไปนอกเต็นท์ เจ้าของกระเป๋ากำมือแน่น เดี๋ยวมือจิกเข้าถึงฝ่ามือ เจ็บร้าวไปถึงหัวใจกับภาพที่เห็น แม้แตกต่างเพียงเชื้อชาติ แต่เพราะเหตุใดสุดท้ายนี้รู้ เขาดูจะถูกใจกับเด็กทั้งสองนี่นัก หากอั้งเล้งไม่ยื้อแย่งกระเป๋าก็จะเอามาคืนเขา อั้งเล้งคงไม่บาดเจ็บเพียงนี้

เสียงหมอบตอบด้วยน้ำเสียงอบอุ่น

“น้องเจ้าไม่ตายหรอก พักไม่กี่วันคงหาย อย่าได้ห่วงเลย”

พลโททาเคยาม่าเดินออกมาจากเต็นท์ ดวงตาคมเข้ม เฟ่งมองตะวันที่สองแสงเจิดจ้า สงครามทำลายทุกสิ่งทุกอย่าง ไม่เหลือแม้แต่ความเป็นมนุษย์ ทุกหย่อมหญ้าล้วนเดือดร้อน...สวรวิปริตช่วยให้ข้ามีจิตใจที่เข้มแข็งด้วยเถิด

เขาส่งพลทหารไปช่วยฮารุซังในโรงครัว กลับไปเปลี่ยนเสื้อผ้าชุดใหม่ ใ้ผ้าขนหนูชุบน้ำบิดแห้งเช็ดกระเป๋าก็ได้คืนมา เปิดดูภาพภรรยาและบุตรสาว...รู้ดีว่าภาพครอบครัวมีความหมายมากมายต่อเด็กน้อย และอั้งเล้งก็เชื่อเช่นกันว่ามันมีความหมายมากมายต่อพลโททาเคยาม่าด้วย

“เจ้าช่างไม่รักตัวเองเลย ข้าล่ะกลัวใจเจ้านักเด็กน้อย” เสียงพิมพ์่า ก่อนจะกลับมาที่เต็นท์พยาบาลอีกครั้ง

\*\*\*

ตงเฟิ่งนั่งข้างเตียงน้องชาย

“อ๊า! ตีมันนี่หนอยจะได้ไม่เพี้ยน” ขวดแก้วเล็กถูกยื่นมาให้ ผู้พิมพ์องหน้าทำนทาเคยาม่าเหมือนเป็นคำถาม

“มันเป็นเครื่องดื่มสกัดจากโสมและสมุนไพรหลายตัว ช่วยบำรุงร่างกายและเลือดลม เจ้าตีมันซะและอีกขวดเก็บไว้ให้น้องเจ้าเมื่อเขาตื่นมา เข้าไปละ” พี่ชายกล่าวขอบคุณด้วยใบหน้าหมอง เขามาอยู่กับน้องหลายปี ครั้งนี้แหละที่เกิดเหตุกับน้องชายเป็นครั้งแรกและน่ากลัวสำหรับเด็กอย่างเขา

ทาเคยาม่าเดินออกมาสวนกับหลวงจีน

## สองแสบตะวันฉาย

“หากท่านอนุญาต...ข้าขอพบอั้งเล้งหน้อย”

“เชิญเลยหลวงจีน ข้าเห็นเขาทุกเช้ามือถือคอปไฟไปที่วัด”

“ใช่ เขาไปสวดมนต์ เด็กคนนี่ต้องใช้หล่อเลี้ยงด้วยธรรมโอสถ เพราะดวงแข็ง อารมณ์กร้าวรุนแรง ธรรมะจะช่วยประคองสติเขาไว้ ความเฉลียวฉลาดย่อมต้องการคนชี้แนะให้ดำเนินชีวิตอย่างถูกต้อง เขาเกิดยามตะวันส่องแสงกล้า อีกไม่นานมังกรน้อยตัวนี้จะกลายเป็นดังเช่นพญามังกร บุญเขามี เขาไม่ทำให้ใครเดือดร้อนหรือก ภายหน้าท่านอาจได้อาศัยเขา คนเราหากมิได้ทำบุญร่วมกันในภพชาติใด คงไม่มาพบเจอกันง่ายดายเช่นนี้หรือก ดีแล้ว ดีแล้ว” ท่านนายพลกัมศิระจะให้หลวงจีนและจากไป

“ข้าเป็นอะไรเสียเพ็ง” เสียงแผ่วเบาเอ่ยขึ้น ดวงตากลมโตมองหน้าหลวงอาซานชื่อและพี่ชายอย่างงุนงง

“ข้าเจ็บหลังและตามตัว” อั้งเล้งซึ่งนอนตะแคงตัว นิ้วหน้า

“อือ! ไม่เป็นไรแล้ว เจ้าหมดสติไปหลายชั่วยาม กินยาเม็ดนั้นข้าแบ่งมันเป็นหกชิ้น ยาดีจะช่วยสมานแผลและอาการบาดเจ็บภายในของเจ้าได้เร็วขึ้น หลวงปู่...อาจารย์ข้ามอบไว้ให้ข้าไม่มากนัก มันคือยาเพียงเกี่ยอั้งซึ่งดีมากที่สุด” (ภาษาที่ใช้เรียกยานี้ทั่วไปคือเพี้ยนจือหวัง)

“ข้ารับไม่ได้หรือหลวงอา มันต้องเป็นยาที่แพงมากแน่ ใช่แล้วข้าเคยเห็นยานี้เมื่อตอนอาเตี้ยตกลงมาจากต้นไม้บาดเจ็บ แม่ข้าแบ่งเป็นชิ้นเช่นนี้ให้กินจนหาย”

“ข้าจำได้แล้ว อาแหะว่ายานี้ดีมาก และแพงมากด้วย” ตงเพ็งก็จำได้

“แต่เจ้าต้องรับไว้ เจ้าไปสวดมนต์คู่กับข้าทุกเช้าตามกฎของเรา เจ้านับเป็นศิษย์ข้าแล้วเช่นนั้นห้ามเจ้าขัดคำสั่งอาจารย์” หลวงจีนมาไม่นี้ อั้งเล้งได้แต่ก้มหน้าแล้วรับยามากินแต่โดยดี

“ตงเฟิง เจ้าให้ห้องดื่มชาโสมและกินยานี้ตามเวลาเข้าเย็น สามวันอึ้งเล้ง  
จะดีขึ้นอย่างรวดเร็ว”

ตาของหลวงอาซานชื่อจ๋องมองแกมบังคับ แต่แฝงไปด้วยความเมตตา อึ้ง  
เล้งทำตามอย่างว่าง่าย มันลงท้องแล้วร้อนนวบวาบอยู่ครู่หนึ่ง

“ข้าตุนข้าวกับเผือกมาเจ้าสองคนแบ่งกันกินนะ ข้าต้องไปแล้ว ข้ามี  
บั้งควรเข้าออกที่นี่ มันไม่เหมาะสม” สองพี่น้องกล่าวขอบคุณหลวงอา  
ตงเฟิงเอาข้าวตุนบ่อนน้องชาย และกินด้วยจนหมดเกลี้ยง

\*\*\*

เขากลับเข้าไปที่โรงครัว หาน้ำมาเติมจนเต็มตุ่ม

“เจ้าควรพักผ่อนด้วยไว้ฟุ้งนี้ค่อยมาทำงาน ไม่ต้องห่วง เราไม่ได้เจ้าสอง  
คนไปไหนหรอก”

เสียงและสีหน้าเรียบเฉย แต่แววตาวาววับขึ้นครู่หนึ่งแล้วเลื่อนหาย

‘ความรักพี่น้องไม่สิ้นสุดมีกินได้กิน ยามอดอดด้วยกัน’ เขาคิดมัน  
เชื่อมโยงถึงความคิดถึงพี่ชายตัวเองที่ตายในสนามรบเช่นกัน

“เจ้ากลับไปบอกลุงเจ้าเถอะเอานี่ไปด้วย” ฮารุซังส่งผักเหี่ยวหนึ่งมัดให้  
พร้อมไข่สองฟอง

“บอกเล่ารายละเอียด แต่ไม่ต้องมาเยี่ยมเพราะเข้าไม่ได้ ที่นี่เป็นค่าย  
ทหาร หมอดูแลดีอย่าได้ห่วงไปเถอะ”

“ครับท่าน...ข้าขอขอบคุณ”

## 6

### บุญรักษา

ซึ่กูกินอาหารเย็นแล้ว นั่งรอหลานกลับบ้าน ตะวันลดตัวต่ำผ่านมวลงหมู่  
เมฆ ฟ้าเริ่มมืด

“ทำไมตงเพ็งกับอั้งเล้งกลับช้าจัง” เสียงเอ่ยด้วยห่วงใย กิมฮวยนั่งอยู่ไม่  
ห่างเอ่ยขึ้น

“เสียจะไปห้วงมันทำไมโตกันแล้ว คงกินเศษอาหาร อาบน้ำที่ลำธารแล้ว  
กลับบ้านนะ”

ซึ่กูไม่ตอบและไม่หันไปมองหน้า วาจาของนางนับวันจะแย่งลง เอ่ยสิ่งใด  
ออกมาหาใช้สมองไตร่ตรองไม่ เขารักลูกและหลาน แต่กับนางยิ่งนานวันดูเหมือน  
นางจะเป็นส่วนเกินที่ซึ่กูมิใส่ใจเสียแล้ว เพราะความปากเสีย ใจแคบของกิมฮวย

“ข้าไม่ได้ถามเจ้า เจ้าไม่เอ่ยสิ่งใดจะดีกว่า ใจเจ้านับวันจะยิ่งมืดดำเพราะ  
ความคิดที่มีตบอดไร้ปัญญาของเจ้า หากไม่ห้วงหลานข้าไม่ต้องเอ่ยสิ่งใดจะดีกว่า  
ข้าได้ฟังแล้วไม่สบายใจหรือร้อนหูขึ้นเลย เช่นนี้เจ้าเอาก่อนหนีใส่ปากอมไว้ แล้วนั่ง  
เงียบเถอะ”

กิมฮวยสะบัดหน้าลูกเดินจากไป นางแสดงอาการชัดเจนขึ้นเรื่อยๆ ว่า  
รังเกียจเด็กทั้งสอง เว้นแต่พวกเขาำของกินติดตัวกลับมา

“ใจคอคับแคบ” เสียงซึ่กูเปรยตามหลังมา นางหน้าแดงด้วยความโกรธ

“ฮึ! อย่าสนใจเลย อิกไม่นานแม่พวกเจ้าคงมาเอากลับไป”

“ซีกู๋...” หลานชายร้องเรียกเสียงดัง

“ทำไมกลับบ้านช้านักอาพั่ง งานที่โรงครัวหนักเกินไปหรือเปล่า”

“ไม่หอรอกครับ แต่...อั้งเล้งบาดเจ็บ” ผู้เป็นลุงทะเล้งตัวลุกขึ้น

“ตงเพ้งเกิดอะไรขึ้น” เขาจับไหล่กว้างที่ผอมบางของหลานชายเขย่า สีหน้าตกใจ

“ตอมนี่หมอดูแลให้เรียบร้อยแล้ว พลโททาคายามาให้บนอนพักที่เตียงที่พยายบาลจนกว่าจะหาย”

“เจ้าบอกมาว่าทำไมน้องชายเจ้าจึงบาดเจ็บ”

น้ำเสียงห่วงใย ตงเพ้งเล่าเรื่องราวทั้งหมดให้ฟัง เสียงซีกู๋ถอนใจ ไบหน้าซีต น้ำตาไหลรินเป็นทาง

“เพราะข้าไม่ดีเองเพียงดูแลหลานสองคน ข้าก็ไม่มีปัญญา” น้ำตาเประอะหน้า แกวตามีแต่ความคับแค้นใจ

“ซีกู๋อย่าตำหนิตัวเองเลย เราสองคนเข้าใจดี สถานการณ์เช่นนี้เพียงเรามีท่านลุงอยู่ใกล้ ๆ มีที่ซุกหัวนอนก็นับว่าดียิ่งแล้ว” ซีกู๋ดึงหลานชายเข้ามากอดใช้มือลูบผมไปมา

“เจ้ายังเด็กนักแต่วาจาเอื้อนเอ่ยมีแต่ปลอบใจข้า ไม่เหมือนเมียข้า นางช่างไร้น้ำใจนัก” เสียงสั้นเครือ หลานชายมองหน้าท่านลุงอย่างเห็นใจ

“อย่ากังวลกับนางเลย เราสองพี่น้องไม่เดือดร้อน ซีกู๋ให้ความรักเมตตา และมีเวลากี่สั่งสอนให้เรียนเขียนอ่าน อาหารเราก็กินได้ที่โรงครัว นี่ฮารูซังยังฝากผักกับไข่ไก่มาให้สองฟองด้วยนะครับ”

ตงเพ้งยื่นซองให้ซีกู๋

## สองแสบตะวันฉาย

“พຽ່ນື້ຊ້າຈະຊື່ນເຂົາໄປຫາສມຸນໄພຣມາຕໍ່ມື້ອັ່ງເລັ່ງ ບອກລວງຈີນແລະທ່ານ ນາຍພວວ່າຊ້າຂອບຄຸນເປັນອຍ່າງຍິ່ງກັບນ້ຳໃຈເອື້ອເພື່ອດູແລຫລານຊ້າທັງສອງອຍ່າງດີ ຊ້າ ຂອບໃຈທ່ານສາຣຸຊັງທີ່ແບ່ງປັນອາຫານມາໃຫ້ດ້ວຍ”

“ຮັບ ຊື່ກູ່ອຍ່າງກັງວລະຮັບ ຍາເພີ່ຍ່າງເກີຍອັ່ງນັ້ນລວງຈີນວ່າເປັນຍາດີ ກັບ ສມຸນໄພຣທ່ານລຸງ ໄມ່ນານອັ່ງເລັ່ງກໍລູກວິ່ງໄດ້ແລ້ວ ຊື່ກູ່ເຂົ້ານອນເຄະ”

“ເຈົ້ານອນຄົນເດີຍວໄດ້ເໝ ມີເສ່ນນັ້ນກໍໄປນອນຫ້ອງຊ້າ”

“ໄດ້ ຂ້ານອນໄດ້”

ຜູ້ທີ່ເຂົ້ານອນເບີຍດຕ້ວຈນຊີດນ້ຳຕ່າງ ພິ່ງມອງດວງດາວ

“ອາເຕີຍອາແໝະໄມ່ຕ້ອງຫ່ວງເຮາສອງຄົນ ຊ້າຈະດູແລນ້ອງເອງ ເຂົາເປັນຄົນ ເຂັ້ມແຂັງແລະຂລາດເຂົາຕ້ອງຫຼໍ່ໃຫ້ທ່ານສອງຄົນກູມີໃຈແນ່”

ຫມອນໄມ່ແຂັງສີ່ເລື່ຍມຂອງອັ່ງເລັ່ງອຸ່ງໃນອ້ອມກອດພີ່ຊາຍ ເຂົາກອດມັນໄວ້ແນບ ຕ້ວຄລ້າຍເປັນຕ້ວແທນ ດ້ວຍວ່າສອງພີ່ນ້ອງໄມ່ເຄຍຫ່າງຈາກກັນເລຍ...ດີນີ້ຈິ່ງດູເຈີຍບເງາ ຫ້ອງເລີກແຄບດູວ່າງເປລ່າ

“ອີກໄມ່ກິ່ວນອັ່ງເລັ່ງກໍຄືບໄດ້ແລ້ວ” ເສີຍປລອບໃຈຕ້ວເອງ

\*\*\*

ຕງເພີ່ງມາເື່ີງຣົງຄຽ້ວຕ່ເຂົ້າ ເຂົາລງມື້ອລ້າງແລະເຊັດຄາດໄມ່ໄສເງ່ ລ້າງຝັກ ແລະຫຸງຊ້າ ສາຣຸຊັງເຂົ້າມາ ການຫລາຍສ່ວນເສື້ອເຣີຍບຽ້ອຍແລ້ວ

“ນີ້ເຈົ້າມາຕ່ເຂົ້າສີນະ ຄຳໄມ່ໄຫວຊ້າຈະຂອພທຫານມາຊ່ວຍເອົາໄຫມ” ເຂົາເຫັນ ຕງເພີ່ງທ່ານສ່ວນຂອງອັ່ງເລັ່ງແລະຂອງຕ້ວເອງມື້ອເປັນຣະວິງ

“ຊ້າວ່າເຮາສອງຄົນທ່ານຮັບ ຊ້າທ່ານອັ່ງເລັ່ງໄມ່ກິ່ວນ ເຂົາກໍຄງຫາຍແລ້ວ ລະ”

“ແລ້ວເຈົ້າໄມ່ເໝືອຍຫຼືອ”

“ໄມ່ເໝືອຍຫຼືອ ຊ້າທ່ານໄດ້” ສາຣຸຊັງເຂົ້າມາຕບທີ່ໄຫລ່



“ดีแล้วเข้มแข็งไว้ เราต้องพึ่งพาตัวเองให้มาก ในยามเช่นนี้ทุกคนต้องเอาตัวรอดกันทั้งนั้น”

งานดำเนินไปเช่นปกติ จนเริ่มมีเวลาว่าง

“ท่านฮารุซัง ข้าขอไปดูอั้งเล้งหน่อยนะ แล้วข้าจะรีบมากวาดโรงครัว”

“ไปเลย ดูว่าน้องเจ้าได้กินอะไรหรือยัง หากยังก็กลับมาที่นี้ข้าเก็บไว้เผื่อบ้างแล้ว”

\*\*\*

“เฮียเพ็ง” อั้งเล้งลุกขึ้นนั่งได้แล้ว

“เจ้ากินอะไรหรือยังข้ารีบมา เพราะกลัวเจ้าจะหิว แล้วนอนหลับใหม่ กลัวใหม่ เมื่อคืนนี้นะ”

“ถามข้าชะยาวเป็นขบวนรถไฟเลย ข้ารู้ว่าเฮียห่วงข้า เมื่อเช้าหลวงอาฝากข้าว่าต้มใสกับผักตองมาให้ตั้งแต่เช้าตรู่เลย นี่ข้ายังเหลือเก็บไว้ให้เฮียด้วย กินซักหน่อยนะ”

“เจ้าสิต้องกินให้หมด ข้ามีอยู่ที่โรงครัวแล้ว เจ้ากินให้มาก กินยาด้วยจะได้หายไว ๆ ซึ่งก็เป็นห่วงมากบอกว่าจะขึ้นเขาไปหาสมุนไพรมาดื่มให้เจ้าด้วย”

“หอมมาดูแลให้ หมอว่าแผลแห้งไวมากน่าแปลกใจ”

ตงเพ็งมองหน้ายับเยินของอั้งเล้ง... มุมปากแตกตาเขียวเริ่มจางเป็นสีม่วง ออกแดงวงใหญ่รอบตา คงโดนเข้าเต็มทีแน่ เขามองน้องชายด้วยสายตาสงสาร นัยน์ตาแดง

“อย่าร้องไห้ อย่าร้อง... ข้าดีขึ้นแล้วจริง ๆ นะ เราต้องเข้มแข็งอย่าร้องไห้ ลูกผู้ชายไม่หลั่งน้ำตา” เสียงอั้งเล้งหนักแน่น แม้ว่าดวงตาเขาเองก็มีน้ำใสปรึ่มทั้งสองตา

“กลิ่นมันลงไปนอกให้มันจ้ำร้องได้เพียงภายใน จงเข้มแข็ง อย่าให้ใครเห็นความอ่อนแอของเรานะเฮีย”

## สองแสบตะวันฉาย

ทาคายาม่าชะงักมีเท่าที่หน้าเต็นท์ริมฝีปากเม้มเข้าหากัน เขาขีดหน้าขึ้นและหายใจลึก ภาพที่เห็นกับคำพูดเล็กน้อยช่างน่าอนาถนัก

สองพี่น้องก้มศีรษะทำความเคารพเมื่อท่านนายพลเข้ามาในเต็นท์

“ข้าเดินตรวจดูค่ายเลยแะมาเป็นอย่างไรบ้าง”

“ข้ารู้สึกดีขึ้นมากแล้ว ไม่นานคงกลับไปทำงานให้ฮารุซังได้”

“เจ้าเด็กน้อย ข้ากลัวใจเจ้านัก ข้ามาขอขใจที่เอากะเป่ากลับคืนมาให้ข้าได้จนต้องบาดเจ็บ วันหน้าวันหลังหากเหตุการณ์ลุ่่มเสี่ยงเจ้าอย่าได้ทำเช่นนี้อีกเป็นอะไรไปมันไม่คุ้มกัน”

“ใช่! เจ้าเป็นอะไรไม่ได้ทั้งนั้น เราต้องมีกันและกัน คอยดูแลกันและกลับบ้านพร้อมกันเมื่ออาหะมะมารับ เจ้ารับปากข้าสิ้อั่งเล้ง” เสียงท้ายของตงเพ้งสั้นเครือ อั้งเล้งพยักหน้า น้องชายก้มหน้าลงต่ำครู่หนึ่ง คำพูดของพี่ชายหวาดหวั่นและเศร้ารันท

‘ยังดีที่เรายังมีกัน เราจะกลับบ้านพร้อมกัน เขาและเฮียเพ้งเป็นคนจีนแต่เกิดที่เมืองไทย อาเดียวกับอาหะมะที่เป็นรุ่นสี่อี่นหมอนใบ พอมีเงินบ้างก็อยากให้ลูกได้เรียนภาษาจีนและรู้จักถิ่นกำเนิดของตน’ อั้งเล้งคิด

\*\*\*

ตงเพ้งวิ่งกลับมาที่โรงครัว ฮารุซังกวาดพื้นเสร็จแล้ว

“ข้าต้องขอโทษท่านด้วย ข้าไปหาน้องและเจอท่านนายพลด้วย”

“ไม่เป็นไร ไปกินข้าวแล้วตักน้ำให้เต็มตุ่ม”

“ท่านฮารุซัง...ท่านลุงข้าฝากมาขอบคุณที่เมตตาแบ่งปันอาหารให้” เขาพยักหน้ารับสีหน้าเรียบ แต่เสียงถามอาการอั้งเล้งด้วยความเป็นห่วง

หลังรู้เรื่องอั้งเล้งแล้ว เขาเดินออกไปนอกเต็นท์ยืนสูบบุหรี่ ตงเพ้งเติมน้ำจนเต็ม คว่ำถุงอาหารแล้วกล่าวลา

พี่ชายรีบกลับมาอีกด้วยความเป็นห่วง เห็นอั้งเล้งนั่งห้อยเท้าอยู่ที่เตียง ตงเพ็งคิดว่ากระบอกละมั้งไปฝากน้ำลำธารดื่มหลายกระบอกลดด้วยความเหนื่อย ก่อนที่จะนำมาให้น้องชาย เทอาหารลงกะละมังใบเก่า ใช้ช้อนไม้ที่หลวงจิ้นให้ไว้ นั่งกินกับน้องชายจนหมด

“ทำงานคนเดียวคงเหนื่อยแน่ะเฮียเพ็ง” อั้งเล้งมองดูหน้าเฮียที่มีเหงื่ออยู่เต็ม

“ไม่เท่าไรหรอก อดข้าวสิแ่งกว่าอีก ข้าจะเอากะละมังไปล้างแล้วกลับเลย เตี่ยวชู่กู่จะเป็นห่วงนะ เมื่อคืนเขาก็ร้องให้ส่งสารเจ้า นี่คงต้มยาอยู่ที่บ้านแล้วละ ข้าไปนะ พรุ่งนี้จะมาแต่เช้า” ตงเพ็งวางกระบอกละมั้งใส่ น้ำเต็มไว้ข้างเตียง

\*\*\*

กลิ่นยาต้มโสมมาเมื่อตงเพ็งเข้ามาถึงบ้าน

“ข้าเก็บสมุนไพรมาเยอะเลย พรุ่งนี้เจ้าเอายาในกระบอกละมั้งนี้ไปให้อั้งเล้ง ดื่มเช้าเย็นให้หมดนะ” ห้องคร้วเล็ก แขนงกระบอกละมั้งใบเก่าอยู่หลายกระบอกละ

“วันนี้อั้งเล้งดีขึ้นมากเลยครับ หมอบอกว่าแผลแห้งเร็วด้วยอีกไม่กี่วันจะ ให้กลับแล้วครับ”

“ดีจริง ดีจริง” ชู่กู่ได้ยินแล้วใจชื่น

“ช่วงนี้เจ้าเองคงเหนื่อยสินะต้องทำงานคนเดียว”

“ไม่หรอกครับข้ายังเด็ก ท่านฮารูซังก็ช่วยด้วย อย่าห่วงข้าเลย” เสียงหัวเราะในลำคอชู่กู่

“เจ้าเด็กน้อยน่าสงสารนัก”

7

เจ้าปัญญา

**ห้องฟ้ายังมีดสลัว** หมอกลอยระเรี่ยตามแนวเขาดั่งเช่นม่านฟ้ายามใกล้  
รุ่ง หลวงจันทรวางตะเกียงดวงเล็กกลางข้างองค์พระประธานในหอสวด เสียงผีเท้าและ  
แสงไฟวูบวาบแล้วดับลง อึ้งเล็งหย่อนตัวลงเคียงข้าง

“เจ้าหายดีตั้งแต่เมื่อไร” หลวงอาชานชื่อถามขึ้น

“ข้ากลับไปทำงานได้สองวันแล้ววันนี้เป็นวันหยุดครับ”

“ดี ๆ” ทุกอย่างสงบเงียบอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนที่เสียงสวดจะดังขึ้นเป็นจังหวะ  
พร้อมเสียงกลอง เสียงดังแว่วผ่านสายลมที่พัดเอาความหนาวเย็นมาในช่วงเปลี่ยน  
ฤดูกาล

ใช่ ฤดูหนาวกำลังผลัดเปลี่ยนเวียนเข้ามาแทนที่ฤดูร้อนอันยาวนานในเขต  
ซัวเถา มณฑลกว๋างตั้งเป็นมรสุมเขตร้อน...ฤดูร้อนยาวนานสลับกับฤดูหนาวที่เย็น  
สบาย

สวดมนต์เสร็จ อึ้งเล็งคว้าไม้กวาด เขากวาดไปทั่วบริเวณวัด หาบน้ำจาก  
ลำธารจนเต็มทุกตุ่ม นกกาเริ่มออกหากิน ตะวันลอยตัวขึ้นแตะะห้องฟ้าทองแสง  
เหลืองอร่ามดงาม

เขาเดินไปทางหลังวัดจนเจอหลวงอากำลังล้างหม้ออยู่

“หลวงอาครับ ข้าได้เมล็ดข้าวโพดแห้งมาจากท่านยายคิม หากหลวงอาอนุญาต ข้าจะปลูกมันไว้หลังวัด โตมาจะได้กินด้วยดีกว่าทิ้งที่ไว้ให้กร้าง”

“เด็กน้อย...ข้าเคยลงพีชผลไว้บ้าง ก็พวกเจ้ายังเคยมาซูดหัวเผือกเอาไปกินเลย เจ้าปลูกมันโตได้เพียงเห็นพักยังไม่ได้กินก็หายหมดแล้ว ผู้คนล้วนอดอยากและขาดแคลนอาหาร”

“ข้าจะหาวิธีให้มันโตจนเราเก็บเกี่ยวไว้ได้ เพียงแต่ท่านอนุญาตก็พอ เรื่องอื่นอย่าได้ห่วงเลย”

“เอาเถอะหากเจ้าจะลองดู เขตนี้โชคดีกว่าที่อื่น...แม้ใกล้ค่ายทหารแต่พลโททาคายาม่ามีความเมตตาสูง ถึงจะมีการยึดเอาข้าวของและเสบียงจากชาวบ้านบ้างก็เป็นช่วงแรก หลังจากเขาได้รับเสบียงจากทางญี่ปุ่นซึ่งส่งมาที่ท่าเรือซัวเถา เรื่องเช่นนั้นก็ไม่มีอีกเลย ข้าเคยสืบรู้ว่าตระกูลท่านนายพลล้วนเป็นทหารมีเพียงท่านทาคายาม่าที่ต้องการทำอาชีพอื่น แต่สุดท้ายก็ทนความกดดันของพ่อไม่ได้จึงต้องมาเป็นทหารเช่นนี้ เขาไม่โหดร้ายเพียงพอ ชื่อนี้เป็นจุดอ่อน...จึงเอื้อประโยชน์แก่ชาวบ้านในทางกลับกัน ให้ได้อยู่โดยไม่โดนเบียดเบียน แต่หากมีคนแหกกฎจะถูกลงโทษหนักเช่นกันไม่ว่าทหารหรือคนจีน ในช่วงแรก ๆ ทหารบางคนเหมือนดั่งสัตว์ร้าย ชูดคร่าเอาผู้หญิงไปขึ้นใจ รู้ถึงนายพลเมื่อเขาจับตัวได้ลากไปกลางตลาดยั้งที่นั่นท่ามกลางผู้คนมิให้เอาเยี่ยงอย่างจนกลัวกันไปหมด” อั้งเล้งนั่งเงยบึ้งเรื่องราว ซึ่งช่วงนั้นเขาคงยังเด็กมาก

หลวงอาพาไปที่โรงครัวในวัด

“ผักที่เจ้าแบ่งมาจากโรงครัวที่ค่ายทหารข้าดองไว้ มาสิ...กินข้าวต้มมาก่อน แล้วค่อยกลับไปพรวนดินฝังกลบเมล็ดข้าวโพด”

ช่วงบ่าย...หลวงจีนสอนอั้งเล้งเขียนอ่านตำราหลายเล่มจนจบ

“ห้องข้างหอสวดเป็นที่เก็บหนังสือดี ๆ มากมาย หากว่างเจ้าจะเอากลับบ้านไปอ่านก็ได้นะ อย่าทำให้ข้ารู้ดเสียหาย หนังสือดีเช่นนี้หาไม่ได้อีกแล้ว”

## สองแสบตะวันทอง

“ครับหลวงอา ข้าจะดูแลหนังสืออย่างดี” อั้งเล้งเอาผ้าห่อหนังสือ แล้วลากลับ

\*\*\*

เขาแวะมาที่โรงครัว เสียงฮารุซังกำลังเอ็ดตะโรเอากลับพลทหารที่ช่วยงานอยู่

“อะไรวะโตขนาดนี้แล้วแค่หุงข้าวเจ้ายังทำข้าวใหม่ ข้าบอกแล้วว่าให้ระวังตงเพ็งตัวเด็กกว่า...มันยังหุงข้าวให้พวกเจ้ากินทุกวันไม่มีใหม่...เฮ้ย!”

“ท่านฮารุซัง”

“เจ้ามาทำไมร่วนวาย” เขาเอ็ดใส่อั้งเล้งอย่างอารมณ์เสีย อั้งเล้งไม่สนใจ

“มา มา ข้าตัดไส้ถั่วงอกเอง จะได้ไม่เหม็นกลิ่นใหม่” อั้งเล้งดักข้าวลงถังไม้ เขาแบ่งส่วนบนไว้ส่วนหนึ่ง ไม่นานก็เหลือส่วนใหม่อยู่ที่ก้นกระทะ

“เอาไปล้างที่ลำธาร ทิ้งไว้ก้นกระทะจะดำหมด” ฮารุซังเอ่ยเสียงดัง พลทหารรีบนำไปล้างให้

“แล้วนี่เจ้าแบ่งไว้ทำไมอั้งเล้ง”

“เอาไว้ให้นายทหารผู้ใหญ่อย่างพลโททาคายามา กิน ส่วนบนยังไม่มึกลิ่นใหม่เลยฮารุซัง”

“ใช่ เจ้านี่ฉลาดนะ ข้ามัวแต่หัวเสียจึงลืมนึก”

ทหารมาเข็นเอาอาหารเย็นไปแล้ว อั้งเล้งรวบผ้าเช็ดมือในครัวไปซั๊กที่ลำธารกลับมาตากที่ข้างรั้วโรงครัว แล้วเดินเฉียงไปที่ท้ายครัว ยืนดูต้นข้าวโพดที่ติดฟักโตเกือบเก็บได้แล้วทั้งสิบต้น เสียงคุยกันในห้องครัวและผีทำหนังกย่ามาทางอั้งเล้งเด็กน้อยคุ้นกับเสียงเดินของพลโททาคายามาดี เขาหันมาโค้งตัวลงต่ำ

“ท่านพลโททาคายามา”

“อึ้งเล้งเจ้าน่ะสำคัญนัก คนอื่นกินข้าวหมิ่นใหม่ แต่พวกเราได้กินข้าวดี... นี่หី และนี่อีกเจ้าอ่อนวอนจนฮารุซังรำคาญให้เจ้าปลุกข้าวโพด มันโตให้ผลจวนจะเก็บได้แล้ว”

“ครับท่าน อาทิตยหน้าคงจะเก็บได้ ข้าวโพดพันธุ์ที่ท่านยายคัมให้เข้ามา ผักใหญ่เนื้อเหนียวนุ่ม ออกหวานอร่อยมาก เมื่อเก็บได้แล้วข้าจะต้มไปให้ท่านได้ลองชิมดูครับ”

“เยี่ยมเลย เจ้านี้ฉลาดนัก พ่อข้าเคยเล่าเรื่องโบราณให้ข้าฟังว่า... ครอบครัวยุคเรณูครอบครัวยุคหนึ่ง ชายชรามีลูกชายสี่คนและสะใภ้สี่คน เขามองหาว่าใครสมควรจะดูแลสมบัติมากมายของเขาสืบไป

นับแต่โบราณผู้ชายมีหน้าที่ทำงาน ทำไร่ ผู้หญิงซึ่งเป็นภรรยาดูแลครัวเรือน ลูก ๆ และสมบัติ ชายชราผู้ร่ำรวยเอ่ยขึ้นวันหนึ่งว่า

‘...ข้าจะออกเดินทางไปที่ไกลๆ สักสองปี หน้าที่โดยรวมยกให้แก่ลูกชายช่วยกันดูแล ส่วนสะใภ้ข้า ข้าขอมอบสิ่งนี้ไว้ช่วยดูแลให้ข้าด้วย...’ ชายชราส่งเมล็ดข้าวโพดแห้งแก่นางทั้งสี่คนละสี่เมล็ดและออกเดินทาง

สะใภ้คนที่หนึ่งนางหาสนใจไม่และโยนมันทิ้งไปด้วยคิดว่าเมื่อเขากลับมานางจะไปหาจากที่อื่นมาเตรียมไว้ ส่วนคนที่สองเข้าใจว่าสิ่งที่พ่อสามีให้ต้องเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์แก่นางจึงเอาไว้บนหิ้ง คนที่สามเอาใส่ปากกินเสียโดยคิดว่าเป็นของวิเศษ สะใภ้คนสุดท้ายนางเอาเมล็ดไปปลูก...

สองปีผ่านไป...ชายชรากลับมาและถามหาเมล็ดข้าวโพด ทุกคนบอกเล่าเรื่องราวต่าง ๆ กัน ส่วนสะใภ้สุดท้ายพาชายชราไปที่ฉางเก็บข้าวโพด นางกล่าวว่า

‘...ท่านพ่อ ข้านำมันไปปลูก เวลาผ่านไปสองปีนี่คือผลผลิตที่ข้าเก็บไว้ให้ท่าน...’ ภาพที่ปรากฏต่อหน้าคือในฉางเต็มไปด้วยเมล็ดข้าวโพด ชายชราจึงเห็นว่านางเหมาะที่จะดูแลรักษาและทำให้ครอบครัวยุคนี้มีสมบัติเพิ่มขึ้นดูเดียวกับข้าวโพด เขาจึงมอบให้นางเป็นผู้ดูแลสมบัติทั้งหมด...ฮะฮะฮะฮะ”

## สองแสบตะวันฉาย

“นิทานท่านสนุกมาก และให้แง่คิดที่ฉลาดด้วยซ้ำขอรับ” อังเล้งมองสบตาผู้เล่า สายตามคมโตมีประกายกล้า

“ใช่! เหมือนเช่นเจ้า ข้ารู้เจ้าไม่กินข้าวโพดจนหมด เจ้าต้องเหลือมันไว้ปลูกในคราวหน้าด้วย ต่อไปที่หลังโรงครัวของฮารูซังก็จะเต็มไปด้วยข้าวโพด” เสียงหัวเราะกังวานของทาคายามา ทำให้ฮารูซังที่ยืนฟังอยู่ยิ้มอย่างพอใจ

ข้าวโพดที่โตเต็มที่ ถูกนำมาต้มเสิร์ฟให้แก่ทหารชั้นผู้ใหญ่ได้กินอย่างอร่อย ส่วนหนึ่งต่งเฟ้งและอังเล้ง ฝานออกใส่ภาชนะรอไว้ ให้ข้าวเริ่มเป็นเม็ด จึงใส่ปนลงไป อาหารมื้อนั้นทุกคนได้อิ่มอร่อยกับรสชาติหวานหอมจากข้าวโพดไม่กี่ต้นหลังโรงครัว

สองพี่น้องนำข้าวโพดต้มให้ฮารูซังสองฝัก

“เจ้าให้ข้าสองฝัก แต่พวกเจ้าเองกินเพียงฝักเดียวหรือ”

“ข้าให้ท่านเพิ่มอีกฝักเพื่อเป็นค่าที่โง่ละ” อังเล้งตอบตามคมโตวาวับอย่างเจ้าเล่ห์

“อ้อ! ที่กว้าง ๆ เจ้าให้ค่าเช่าเท่านั้นนะ”

“นี่เป็นครั้งแรกเท่านั้น อีกหนอยมันจะมีมากมายทีเดียวครับ” ต่งเฟ้งตอบแทนน้องชายที่ยืนยิ้มอยู่

“ที่มันได้ผลออกงามเช่นนี้เพราะน้ำแรกที่ล้างคราบอาหารและเศษผักที่เหลือ อังเล้งเอาไปใช้เป็นปุ๋ยหมด มันจึงให้ผลได้มากขนาดนี้” น้ำเสียงเอ่ยอย่างภูมิใจในความคิดของน้องชาย ฮารูซังขมวดคิ้ว

“เจ้าเป็นชาวไร่ชาวนาก็มิใช่ เหตุใดจึงรู้เรื่องพวกนี้นัก”

“ข้าอ่านหนังสือของหลวงอาซานชื่อ ห้องข้างหอสดมีหนังสือดีมากมาย ข้าชอบอ่านก่อนนอนทุกคืน ข้าเก็บเศษเทียนในลังที่วัดมาจุดอ่านในยามค่ำก่อนนอนนะ” เหมือนอังเล้งเพียงนึกได้



“ข้าขอเอาข้าวโพดในห่อผ้านี้ไปให้หลวงอาแล้วข้าจะรีบกลับมานะครับ”  
อึ้งเล้งวิ่งจากไปไม่นานก็กลับมา

\*\*\*

เรื่องราวหลังโรงครัวถูกบอกเล่าให้ซู่กู่ได้ฟัง พร้อมห่อข้าวโพดหลายฝักที่ยังไม่ได้ต้ม เสียงหัวเราะของลุงหลานดังอย่างพอใจ นั่งฟังวิทยุต่อไม่นาน อากาศเริ่มเย็นมากขึ้นในเวลากลางคืน

“ผ้าห่มเจ้ามีพอหรือ ผืนมันบางเหลือเกิน” เสียงถามอย่างห่วงใย

“ฮารูซังให้กระสอบใส่ข้าวสารแก่เรามาคนละผืน มันอบอุ่นนักในยามค่ำ”  
ตงเพ็งเอ่ย คืบนี้เป็นคืบอันหนาวเย็นที่สองพี่น้องรู้สึกอึดอัดและใจที่สุดวันหนึ่ง

**ท้องฟ้าสุกสกาวเดือนแจ่มกระจ่าง ดวงดาวกระจายระยิบระยับดุจ  
แสงเพชรงามประดับฟ้ากว้าง**